

Giới thiệu Năm Năm Ngựa Ngáy

Convert: Vespertine (Wikidich)

Editor: Manh

Số chương: 94 chương

Thể loại: Hiện đại, tình cảm, 1x1, 3S, H (20+), HE.

Mọi người thường hay nói rằng êm đềm quá cũng dễ chán nản cũng vì thế mà khi Nhạc Dư ở bên cạnh Hoắc Tuấn đã 5 năm thì cô bắt đầu "ngựa ngáy".

Lưu ý: "Ngựa ngáy" ở đây không phải là ngoại tình.

[Giải nghĩa]

Tựa truyện "五年之痒" bắt nguồn từ câu "7-year itch", là một cụm tiếng lóng để miêu tả hiện tượng sau đây:

Các nhà khoa học Anh đã đưa ra kết luận rằng tình yêu là một cái gì đó giống như chất gây nghiện. Tình yêu tạo sự say mê, dựa dẫm về tâm sinh lý và thậm chí còn có thể trở thành một hội chứng. Cũng bởi vì nó mang tính vật lý tự nhiên nên tình yêu không thể kéo dài mãi mãi, những thay đổi vật lý chế ngự cảm xúc của con người thường sẽ giảm đi trong vòng 5 đến 7 năm (Nguồn: Newszing, 2009).

Tựa truyện được đặt theo tên Việt của bộ phim cùng tên với cụm từ lóng, "The seven year itch", hay "Bảy năm ngựa ngáy".

Editor: Một trong số ít truyện H khá ổn mà mình may mắn tìm được, ít nhất, trong mảng truyện H vốn ngập tràn 3P, NP thì đây là truyện 1x1 hiếm hoi (Không tính xuyên nhanh) nổi trội hơn cả so với mặt bằng 1x1 nói chung.

Cốt truyện đương nhiên không thể được chau chuốt như ngôn tình bình thường vì đây là truyện H mà, nhưng ít nhất hành văn mạch lạc, logic, không nhảy cóc quá nhanh, muốn sạch có sạch, muốn sủng có sủng, muốn thịt lại càng có.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hoắc Tuấn

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Tiết trời tháng chín thay đổi thất thường, một ngày trước còn nắng đẹp, một ngày sau đã mưa to như trút nước.

Nhạc Dư cảm giác án, bước ra khỏi phòng học, cho dù cô cẩn thận tránh mặt đất ngập nước vì mưa nhưng một tầng hơi nước mỏng vẫn phủ lên giày cùng bắp chân cô.

Gió thổi ào ào khiến mặt cô có chút đau.

Văn phòng cách phòng học không xa, chỉ mất khoảng năm phút, nhưng vì trời mưa, Nhạc Dư phải tốn gấp đôi thời gian mới có thể đẩy cửa văn phòng ra.

"Vừa rồi là tiết cuối cùng của cô nhỉ?"

"Hả?" Nhạc Dư nhìn sang, là Vương Thận, giáo viên chủ nhiệm của lớp bên cạnh, cũng là người dạy toán cho lớp cô, "Đúng vậy, hôm nay tôi không còn tiết nào nữa."

"Cô có mang ô không?"

Nhạc Dư lắc đầu, "Tôi không mang, nhưng tôi định đợi đến tới tiết bốn rồi mới đi, chắc khi ấy cũng tạnh mưa rồi."

Khác với công việc chỉ làm giáo viên bộ môn lúc trước, hiện tại, tiền lương hàng tháng của Nhạc Dư là 500 tệ, cộng thêm danh phận "giáo viên chủ nhiệm". Thân là giáo viên chủ nhiệm, cô đương nhiên không thể tự ý rời khỏi vị trí công tác, ít nhất cũng phải đợi đến khi lớp tự học kết thúc thì mới có thể đi.

Vương Thận muốn nói rồi lại thôi, Dương Mai Mai ở trước bàn làm việc lại mở miệng chặn họng anh ta: "Đương nhiên là phải đợi tới tiết bốn rồi, ai mà biết đám nhóc kia có làm chuyện hư hỏng gì không cơ chứ."

Nhạc Dư cười cười, không tiếp tục nói chuyện, cô còn có chuyện quan trọng hơn phải làm. Ký giấy xin nghỉ cho một học sinh trong lớp.

Học sinh này tên Trình Hoan, là một nữ sinh vô cùng e lệ, thành tích ngữ văn không tồi, là cán sự mà cô tự tay lựa chọn. Trình Hoan nói trong nhà có chuyện, muốn xin nghỉ hai ngày, Nhạc Dư không dám trực tiếp phê duyệt. Cô phải xác nhận lại với phụ huynh rồi mới suy xét xem có nên ký hay không.

Nhạc Dư gọi vào số nhà của Trình Hoan ba lần đều không được, luôn trong trạng thái không có người nghe máy.

Dương Mai Mai nghe được động tĩnh, quay đầu hỏi cô: "Cô đang gọi cho phụ huynh à?" Giáo viên dùng điện thoại bàn của phòng làm việc để xử lý vấn đề, không phải gọi cho phụ huynh thì chính là gọi cho lãnh đạo cấp trên.

Nhạc Dư: "Ừ, nhưng chẳng có ai nghe máy hết."

"Là học sinh gây chuyện hay sao?"

"Có em muốn xin nghỉ hai ngày nhưng tôi không yên tâm nên muốn xác nhận một chút."

"Cũng đúng, nếu xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm bây giờ." Dương Mai Mai đẩy cặp kính treo trên sống mũi, "Thế này nhé, cô bảo học sinh của cô liên lạc với phụ huynh xem, nếu liên lạc được thì hằng tính tới chuyện xin nghỉ."

Nhạc Dư gật đầu: "Cũng chỉ có thể làm như vậy."

*

Bước qua khúc quanh, từ đằng xa, Nhạc Dư có thể thấy lớp 11-6 đang huyền ảo ngất trời, đã mười phút trôi qua kể từ khi tiết bốn bắt đầu.

Có lẽ người nào đó tinh mắt mật báo, chỉ trong nháy mắt, những bóng người nhón nháo trong lớp lập tức ngò về vị trí của mình.

Nhạc Dư nhướng khóe môi, vẫn rất nề mặt cô đấy chứ.

Lúc này, cơn mưa nhỏ hơn một tiếng trước rất nhiều, trên nền gạch men khó có thể không có tỳ vết. Hồ cạn chứa đầy nước mưa bay lá tả tơi bên ngoài vào, sàn nhà vừa trơn vừa ướt.

Vì sợ trượt chân, Nhạc Dư đi rất chậm, trở thành cảnh đẹp ý vui trong mắt mấy nam sinh.

Đẹp tới mức hóa thành một bức tranh phong cảnh, bốn phía tĩnh lặng, chỉ mình cô là rõ nét.

Đương nhiên, cảnh chỉ đẹp khi nhìn từ xa. Khuôn mặt Nhạc Dư có phần lạnh lùng, khoảng cách có thể khiến cô trông dịu dàng, động lòng người hơn nhiều. Tuy nhiên, khi cô đến gần ai thì lại khiến người ta chùn bước, ít nhất, khuôn mặt nghiêm nghị của cô rất có năng lực dọa sợ học sinh.

Trong phòng học yên tĩnh, các học sinh chăm chỉ học tập, Nhạc Dư nhìn thấu nhưng không chọc thủng. Cô gọi Trình Hoan ra khỏi phòng học, giải thích sơ qua tình huống rồi đặt di động vào tay cô bé, "Nếu có người bắt máy thì đưa di động cho cô là được."

Trình Hoan lộ vẻ lo lắng, cô bé đỏ mặt, hơi hơi khom người: "Em cảm ơn cô."

Nhạc Dư không muốn khiến Trình Hoan căng thẳng, cô chấp tay sau lưng, vào phòng học, vô vị tuần tra quanh lớp một vòng. Đây là lần đầu tiên cô làm giáo viên chủ nhiệm, còn chưa thích ứng với vị trí này.

"... Cô ư?"

Thấy Trình Hoan gọi mình, Nhạc Dư như được giải thoát khỏi gánh nặng. Cô nhanh chóng bước ra ngoài, "Gọi được rồi hả?"

"Vâng ạ."

Nhạc Dư nhận di động, trò chuyện cùng người đàn ông ở đầu bên kia. Trong khoảng thời gian ấy, cô chau mày nhiều lần, cảm thấy phụ huynh của Trình Hoan chẳng hề quan tâm đến con gái mình chút nào.

Cho dù nghỉ nhiều ngày hơn cũng sẽ không làm trễ nải việc học tập, làm gì có vị phụ huynh nào nói những lời thiếu trách nhiệm như thế?

Thế giới rộng lớn vô cùng, việc gì cũng có, chỉ sợ sau này cô sẽ gặp phải càng nhiều chuyện kỳ quái hơn. Kết thúc cuộc trò chuyện, Nhạc Dư xoa người, thấy Trình Hoan còn đang đợi mình, cô nghiêm mặt nói: "Cô đồng ý để em nghỉ hai ngày, nhưng thứ sáu này em nhất định phải đến trường đứng giờ nhé. Em có thắc mắc gì nữa không?"

Trình Hoan: "Không ạ."

Nhạc Dư khẽ nâng cằm: "Ừ, vào tự học đi."

"Đứng rồi, cô ơi...", trước khi vào phòng học, Trình Hoan đột nhiên quay đầu, "Mới vừa rồi cô có điện thoại đấy ạ, em còn chưa kịp nói với cô thì đầu bên kia đã cúp máy rồi."

"Không sao đâu, em vào trước đi."

Mở nhật ký cuộc gọi, nhìn thấy dãy số quen thuộc, Nhạc Dư nhượng mảy. Cô không gọi lại, chỉ cất kỹ di động, chậm rãi xuống tầng.

*

Đến giờ tan trường, mưa còn chưa ngưng. Từ chối ý tốt của Vương Thận, Nhạc Dư đi nhờ ô của Dương Mai Mai đến cửa trường đón xe, kết quả, phải vẫy tay gần mười phút mới gọi được một chiếc taxi.

Dương Mai Mai sống ở ngay phía sau trường học, trước khi lên xe, Nhạc Dư dặn cô về nhà cẩn thận, sau đó vội vàng chui vào trong xe.

Vào ngày mưa, tính tình người lái xe taxi không được tốt lắm.

Khu chung cư không cho phép xe ở ngoài tiến vào. Nhạc Dư xuống xe, đập lên vũng nước đọng, chạy vào phòng bảo vệ dưới con mưa phún rả rích, mượn được chiếc ô cuối cùng. Khi về đến nhà, áo somi của cô đã ướt hơn phân nửa.

Cửa nhà vừa đóng, Nhạc Dư bắt đầu cởi cúc áo, đợi đến khi nửa thân trên chỉ còn một cái áo hai dây, cô vắt chiếc somi ướt đầm lên tay, khom lưng đổi giày, chợt, một đôi giày da bóng loáng được xếp ngay ngắn đập vào mắt cô.

Tốc độ thay giày của cô nhanh hơn hẳn.

Lê đôi dép bông vào phòng, Nhạc Dư nhìn thấy một ngọn núi nhỏ ở trên giường, sự mệt mỏi tích tụ cả ngày trời lập tức trào dâng trong lòng. Cô tùy ý ném chiếc somi vương vãi trên tay đi, cởi váy, chỉ mặc áo hai dây cùng quần lót mà bò vào ổ chăn.

Cô không nhiều lời, chỉ gọi một tiếng.

"Hoắc Tuấn."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngứa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Sung sướng (H)

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Cơ thể Hoắc Tuấn nóng hầm hập, khi cái lạnh dán lên phía sau lưng, mí mắt anh giật giật, mắt còn chưa mở đã xoay người ôm lấy cơ thể gần như trần trụi kia.

"Sao lạnh thế này?"

"Em mặc mưa." Nhạc Dư khịt mũi, cuộn chân lên, bàn chân luồn xuống dưới vạt áo ngủ mềm mại, cọ lên bụng Hoắc Tuấn. Nơi ấm áp nhất cơ thể anh lập tức sưởi ấm lòng bàn chân cô.

Dường như Hoắc Tuấn không phát hiện ra điều này, một tay anh túm chặt hai mắt cá chân mảnh khảnh của Nhạc Dư, tay kia sờ mái tóc dài, quả thực có chút ẩm ướt, "Em đi sấy tóc đi."

Nhạc Dư lắc đầu, hỏi, "Anh về từ lúc nào thế?"

"Lúc gọi cho em khi vừa xuống máy bay."

"Sau đó tới đây tìm em ngay sao?" Nhạc Dư vừa nói vừa cởi áo thuận theo tay anh, "Em cứ tưởng ngày mốt anh mới về, biết thế em qua bên kia luôn rồi."

"Bên kia" là nhà của Hoắc Tuấn, một căn hộ lớn hơn cái ổ của cô gấp mấy lần. Nơi đó quá rộng, hai người ở còn được, nhưng nếu chỉ có một người thì có vẻ trống trải. Bởi vậy, chỉ cần Hoắc Tuấn đi công tác, Nhạc Dư sẽ tung tăng về đây ở mấy ngày. Khi Hoắc Tuấn trở về, cô lại tung tăng tới căn hộ lớn để ở cùng anh.

Biết rõ thói quen của cô, lần này trở về trước hai ngày, Hoắc Tuấn chẳng thèm về nhà mà chạy thẳng đến đây.

Anh "Ừ" một tiếng như đáp lời, hiển nhiên không muốn nói gì nữa. Anh kéo chân Nhạc Dư xuống, cơ thể hai người lập tức dính sát vào nhau. Gấp gáp xoa bóp cặp mông căng tròn, đầy đặn của Nhạc Dư, anh cúi đầu cắn lên đầu vú mềm mại cách một lớp áo lót.

"Đừng cắn, cởi áo ra giúp em đi."

Bàn về việc cởi áo lót, Hoắc Tuấn còn lưu loát hơn cả cô, chỉ trong nháy mắt, hai bầu ngực đã thoát khỏi trói buộc.

Nhạc Dư thích Hoắc Tuấn hôn lên đầu vú của mình trước khi tiến vào, cũng hưởng thụ những cái liếm mát của anh. Ở bên nhau năm năm, bọn họ chẳng cần nhiều lời cũng biết đối phương muốn gì.

Cô vòng chân qua eo anh, nâng cao thân dưới, môi âm hộ có chút ẩm ướt đón hùa quy đầu của anh, lên xuống vài lần, cả hai đều ướt dính.

Chân nhạc Dư dạt rộng thêm một chút, nhẹ nhàng xoa tai Hoắc Huân, "Anh vào đi."

Tầng tầng lớp lớp thịt hoa đã ướt đẫm, Hoắc Tuấn tách môi hoa ra, đâm thẳng vào bên trong. Bàn tay anh xoa nắn âm vật, vừa đâm vừa xoa, dịch chảy nhiều hơn cả sương xuân, gột rửa cây gậy thịt cứng rắn.

"Chính chỗ đó đó", Nhạc Dư nâng cao bầu ngực, nắn vú hồng nhạt sưng như hạt đậu, cô không ngừng cọ xát da thịt nhẵn nhụi để giảm bớt sự ngứa ngáy, "Mạnh một chút."

Hoắc Tuấn nghe lời mà động, hưng hăng nhắm vào điểm mẫn cảm trong huyết hoa của cô. Anh mạnh mẽ làm tình, nước bắn tung tóe khiến nơi giao hợp trở nên lầy lội như gặp mưa lớn, từng sợi lông mu ướt át bị cuốn vào trong huyết hoa khiến Nhạc Dư vừa đau vừa sướng.

Ba tuần không làm tình, Nhạc Dư đã lên đỉnh hai lần nhưng Hoắc Tuấn vẫn còn muốn. Anh lật người Nhạc Dư, đặt gối dưới bụng cô, bành mông cô ra, cắm gậy thịt đang đeo bao vào huyết hoa.

Bên trong tròn chặt, càng làm càng sướng, chỉ có chút không thoải mái vì cách một lớp bao cao su.

Nhạc Dư bị đâm lao về phía trước, đầu vú bị đè, cô gạt tóc rối trên sống mũi về phía sau, vô thức áp eo xuống, nâng cặp mông vênh lên, tiếng trống dái đánh lên bờ mông vang dội. Cô râm rì muốn nói chuyện, nhưng chỉ thốt lên ba chữ thôi cũng gập ghềnh đứt quãng, cổ họng khô khốc, chỉ có thể mặc anh cuốn mình vào vòng xoáy tình dục.

"Có nhớ anh không?"

Khi hỏi chuyện, Hoắc Tuấn đột nhiên đâm sâu vào trong, Nhạc Dư rên rĩ thật lâu mới qua quýt gật đầu nói nhớ. Anh cười sung sướng, động tác lại chẳng hề dịu dàng, thế công vừa nhanh vừa mạnh, kéo theo cả thịt huyết quặn rũ chôn sâu trong vách hang ra: "Anh cũng nhớ em lắm."

Hề cứ rảnh rỗi là lại nhớ cô, chẳng biết người phụ nữ này đã hạ cổ gì cho anh nữa.

Lại ra vào trăm cái, huyết hoa chặt chẽ, cảm giác muốn bắn chọt kéo đến. Hoắc Tuấn rên rĩ, đột nhiên đè mông Nhạc Dư, mười ngón tay vùi sâu trong cánh mông mềm mại. Giữa lúc eo không ngừng đong đưa, anh bắn tinh dịch đặc sệt vào bên trong.

Khi tinh dịch tụ trữu đỉnh bao, thần kinh Nhạc Dư loi lóng, lập tức lên đỉnh một lần nữa.

*

Sau khi tắm rửa, hai người ôm nhau nghỉ ngơi. Nhạc Dư nằm trong lòng Hoắc Tuấn, hỏi: "Lần này anh ở nhà được bao lâu?"

Hoắc Tuấn: "Hai ngày."

Vì bận rộn công việc, thời gian Nhạc Dư và Hoắc Tuấn ở bên nhau gần như có thể hình dung bằng từ "eo hẹp". Thường thường, cả hai còn chưa kịp ôm nóng người thì Hoắc Tuấn đã bay mất.

Hai ngày đã là một điều rất xa xỉ, mắt Nhạc Dư sáng lên: "Hai ngày cơ á?" Sau đó, ánh sáng lại tắt, "Ôi, nhưng em lại bận lên lớp mất rồi."

Giáo viên chủ nhiệm không tự do bằng giáo viên bộ môn.

Hoắc Tuấn an ủi cô: "Đáng nhẽ anh cũng phải tới công ty trong hai ngày này đấy." Ngụ ý là, cho dù cô rảnh thì chưa chắc anh đã có thời gian, cô không cần phải tự trách bản thân mình.

Nhạc Dư đẩy mặt anh ra: "Thà anh đừng nói còn hơn." Ngoài miệng chê bai, người vẫn ôm dính lấy anh.

Cô ngáp một cái: "Em mệt rồi."

"Ngủ đi, mai anh sẽ gọi em dậy."

Nhạc Dư lẩm bẩm: "Còn chưa biết là ai gọi ai đâu."

Sau khi trở thành giáo viên chủ nhiệm, cô cần mẫn hơn hẳn, nhưng Hoắc Huân đi công tác nửa tháng đương nhiên không biết điều này.

Lúc nào anh cũng bận rộn như vậy.

Editor: Truyện H tưởng không khó mà khó không tưởng luôn, đặc biệt là H Trung, từ ngữ vừa phải tinh tế vừa phải thực tế để thể hiện chất H, vốn từ còn phải đa dạng để thay đổi ngôn ngữ vì lặp từ khá nhiều (QAQ).

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngóta Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Lục Thương

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Kết quả, hôm sau Hoắc Tuấn thực sự là người gọi Nhạc Dư dậy.

Nhạc Dư nhắm mắt đánh răng, khi nói chuyện, bọt trắng văng lên tay: "Anh dậy từ lúc nào thế?"

Hoắc Tuấn ăn mặc chỉnh tề đang đeo đồng hồ, anh cúi đầu đáp: "5 giờ 40."

Nhạc Dư không còn lời nào để nói, xem ra, dù cô có cần mẫn đến mấy thì cũng chẳng sánh bằng đồng hồ sinh học của anh.

Chuyện này thực sự rất kỳ quái.

Trước kia, lúc không có Hoắc Tuấn ở cạnh, sau khi cô tỉnh sẽ chẳng thấy buồn ngủ lắm, nhưng chỉ cần thức giấc trong lòng anh, cô sẽ buồn ngủ tới mức không mở nổi mắt.

Đồ nước súc miệng, Nhạc Dư phân tâm mà nghĩ, nhất định là do sinh hoạt tình dục ảnh hưởng chứ tuyệt đối không phải là vì cô quá lười.

Dù sao cũng khác khi không "làm" rất nhiều.

Hôm qua mưa cả ngày, bầu không khí buổi sáng nhuộm mùi đất nhàn nhạt, ẩm thấp mà mát mẻ, khiến người ta tỉnh táo.

Hoắc Tuấn muốn đưa Nhạc Dư tới trường trước rồi qua công ty sau. Nhạc Dư cười hi hi, phản nản: "Thế thì phải đi đường vòng mất, phiền lắm."

Hoắc Tuấn buồn cười liếc cô: "Nếu em không cười tươi như thế thì anh còn sẵn lòng phối hợp mà nói một câu không phiền đấy."

Cô cười càng thêm hả hê, "Yêu đương vốn chính là chuyện phiền phức mà."

Hoắc Tuấn không phản bác.

Bọn họ ra cửa từ sớm, còn chưa tới giờ cao điểm, mười phút trôi qua chỉ trong nháy mắt. Thấy sắp đến trường phổ thông Bắc Hoài, Nhạc Dư ôm cổ Hoắc Tuấn cọt cọt lui --- Đơn giản là vì hôm nay cô không trang điểm, chứ nếu có thì đã chẳng buồn làm nữa.

Cô nói: "Tối nay mình cùng ăn nhé."

Hoắc Tuấn gật đầu: "Chiều anh sẽ qua đón em."

Anh vừa nói xong, xe cũng dừng lại, Nhạc Dư dính anh một hồi rồi mới chỉnh trang vạt váy bị tốc ngược. Cô vỗ nhẹ lên mặt anh: "Đến nơi thì nhắn tin cho em."

Hoắc Tuấn nghiêm trang "Ừ" một tiếng, bàn tay xấu xa lại véo mông cô, "Em đi đi."

Nhạc Dư liếc người lái xe ở hàng trước, thấy người nọ ngồi vững như đá, sắc mặt như thường, mặt cô lại càng nóng hơn, chẳng khác nào giấu đầu hở đuôi.

"Em đi nhé."

Dứt lời, Nhạc Dư cầm túi xuống xe, lúc vào trường học còn quay đầu lại. Thấy xe vẫn đứng đó, cô hé miệng cười, cảm thấy thời tiết hôm nay thực sự

không tệ.

*

Vừa đến văn phòng, Nhạc Dư đã bị trưởng khối gọi ra ngoài.

Trưởng khối Cao Vân là một người phụ nữ trung niên đã ngoài bốn mươi, mắt tam giác, mũi tròn, môi dày, tổ hợp ngũ quan chẳng hề lộ vẻ đột ngột, nếu nhìn lâu thì còn cảm thấy là bà rất chất phác.

Khi Cao Vân cười lộ lên, bên má có lúm đồng tiền rất sâu, lúc này, Nhạc Dư đang ngây ngốc nhìn chăm chăm vào lúm đồng tiền của bà.

"Tình hình chính là như thế đấy. Cậu bé kia chuyển từ nhất trung sang, thành tích không kém, vào lớp em cũng sẽ không khiến em quá vất vả đâu."

Ở thành phố Bắc Hoài, nhất trung cùng trường Bắc Hoài giống như đối thủ cạnh tranh, chẳng ai nhường ai. Dù sao thủ khoa không đến từ Bắc Hoài thì cũng là nhất trung, không cần phải nói đến hiệu ứng cánh bướm[1] kế tiếp, người khác cũng biết lợi, hại trong đó.

[1] Hiệu ứng cánh bướm (Butterfly effect) vốn được sử dụng như một khái niệm khoa học đơn thuần, sau được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả.

Đang yên đang lành lại chuyển từ nhất trung sang, có khi là vì từng gây họa ấy chứ. Nhạc Dư chỉ dám oán thầm, liếc sơ qua lý lịch tóm tắt của học sinh chuyển trường, sau đó ngẩng đầu cười nói: "Không thành vấn đề, lớp em ít người, cậu bé mà tới thì sĩ số sẽ chẵn luôn."

Cao Vân cũng nghĩ như vậy, khi phân ban tự nhiên và xã hội, lớp 11-6 vốn ít học sinh hơn các lớp khác, cậu bé kia sẽ giúp cân bằng nhân số. Bà nhìn đồng hồ đeo tay, "Được rồi, lát nữa cậu bé tới trường thì chị sẽ dẫn qua gặp em."

Nhạc Dư bình tĩnh đồng ý, trong lòng tắc lưỡi, lai lịch cậu bé này không nhỏ đâu nha.

Chờ Cao Vân đi mất, cô lại nhìn tờ giấy A4 trên tay, vô thức đọc cái tên kia: "Lục Thương."

Lục Thương đến đứng vào tiết ngữ văn của Nhạc Dư, Cao Vân trực tiếp dẫn cậu đến cửa lớp 11-6, đánh tiếng với Nhạc Dư rồi khoát tay rời đi.

Người thật có phần khác với ảnh chụp, đây là suy nghĩ đầu tiên của Nhạc Dư khi nhìn thấy Lục Thương.

Trong ảnh thuộc sơ yếu lý lịch, Lục Thương nhú mày, mí mắt nửa nhắm nửa mở như chưa tỉnh ngủ, đôi môi mím chặt mang theo vẻ mệt mỏi kiên nhẫn vì thiếu ngủ, nhìn tổng thể thì không quá thu hút, còn có chút hung ác.

Nhưng người thật thì lại khác.

Lục Thương ở ngoài cao lớn, hơi gầy gò, mi thanh mục tú, dù khuôn mặt không có biểu cảm gì nhưng cũng không khiến người khác thấy sợ hãi hay phiền chán. Cậu có đôi mắt gằn như biết cười, khi đuôi mắt rũ xuống thì nom vô tội cực kỳ.

Không biết bức ảnh kia chụp kiểu gì nữa.

Cao Vân đi rồi, Nhạc Dư yên lặng trong thoáng chốc, sau mới dẫn người vào phòng học: "Em tự giới thiệu trước đi."

Lục Thương liếc Nhạc Dư, chẳng nói chẳng rằng bước lên bục giảng, lấy phấn viết tên mình trên bảng đen. Bỏ viên phấn xuống, cậu thiếu niên cất giọng nói mượt mà rõ ràng tương xứng với hình tượng: "Lục Thương."

Nhạc Dư còn đang đợi câu tiếp theo, cậu đã bước xuống bục giảng.

Lục Thương tự đi về phía hàng cuối lớp học, bởi vì nơi đó gần thùng rác nên không có học sinh nào ngồi, vừa khéo có một vị trí trống. Cậu lại chẳng chê, mặt không đổi sắc ngồi xuống, chẳng thèm đếm xỉa tới mấy chục cặp mắt đang nhìn mình.

Nhạc Dư không ngừng kêu khổ ở trong lòng, cô nhận phải một củ khoai lang bỏng tay rồi!

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngứa Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Ướt

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Tựa như bấm chuẩn thời gian, vào buổi chiều, Hoắc Tuấn gửi tin nhắn nói mình đã đến khi tiết học cuối cùng chỉ còn một phút.

Nhạc Dư lại không đọc được tin ngay lúc ấy. Tiết tự học cuối cùng bị Vương Thận chiếm dụng để dạy toán, dù muốn giao bài tập nhưng Nhạc Dư buộc phải đợi đến khi Vương Thận dạy quá giờ ra ngoài mới có thể vào phòng học, sắp xếp nhiệm vụ đọc thuộc lòng tác phẩm cổ văn vào ngày mai.

Xe ngừng ở một vị trí bí mật, phía sau cửa hông của trường Bắc Hoài, ra cửa rẽ trái, ở góc cây thứ năm là "chỗ đậu chuyên dụng" của Hoắc Tuấn. Đợi đến khi Nhạc Dư vòng qua khu dạy học để đến cửa hông thì đã là nửa tiếng sau.

Vừa lên xe, Nhạc Dư đã nhếch môi leo lên người Hoắc Tuấn, cô là người đến muộn, về lý thì nên có dáng vẻ xin lỗi.

Vách ngăn trong xe được nâng lên, Nhạc Dư ngửi ngửi yếu hầu của Hoắc Tuấn như một chú cún rồi khoa trương hô lên: "Trời ơi, em ngửi thấy mùi soái ca này!"

Hoắc Tuấn thân mật ôm vòng eo thon của cô, nhưng lại mặt rét lời lạnh: "Xem ra mùi soái ca này không đủ nồng, phải tới tận nửa tiếng sau em mới ngửi được."

Có thời gian để chế nhạo cô tức là không bức, mà bọn họ cũng sẽ không giận dữ nhau chỉ vì chút chuyện nhỏ này, chỉ cần quen là được.

"Còn không phải là vì em cẩn thận sao, nhờ ngửi nhầm người thì làm thế nào bây giờ?"

Nghe vậy, Hoắc Tuấn nheo mắt, anh véo phần thịt mềm mại trên hông cô, kéo gần khoảng cách giữa cả hai, chớp mũi gần như cọ lên mặt Nhạc Dư: "Em thử ngửi nhầm xem?"

Nhạc Dư căn bản không để tâm đến lời uy hiếp của anh, cô đột nhiên há miệng cắn lên môi anh rồi lại buông ra, môi dưới mềm mại có hai dấu răng rất rõ ràng. Cô vừa lòng nhìn chúng, ngoài miệng lại nghiêm túc: "Em nào dám."

Sau đó... Không thể vẫn hỏi.

Một bàn tay luồn xuống dưới váy cô, cách một lớp quần lót, lòng bàn tay khô ráo dán lên cửa huyết âm áp. Bắp đùi Nhạc Dư run rẩy, hơi hơi quay đầu, cái hôn của Hoắc Tuấn rơi lệch trên gò má, có khuynh hướng đi xuống.

Cô nói: "Đừng."

Không phải đừng hôn, mà là đừng sờ.

"Anh biết." Hoắc Tuấn tựa lên vai Nhạc Dư, điều chỉnh hơi thở hỗn loạn, anh vẫn rất có chừng mực. Lòng bàn tay xoa nắn nhụy huyết, trước khi rời đi còn chỉnh lại quần lót bị kéo lệch, "Có chút ướt đấy."

Nhạc Dư cứng đờ, không thèm nhìn bàn tay Hoắc Tuấn duỗi qua mà quen cửa quen nẻo rút khăn ướt từ khoang đựng đồ, ném cho anh: "Lau đi."

Trong lúc lau tay, Hoắc Tuấn vẫn không ngừng cười ha hả như sợ người khác không biết anh đang nghĩ cái gì.

"Anh cười đủ chưa." Nhạc Dư cảnh cáo.

Đặt khăn ướt sang một bên, Hoắc Tuấn lại cắn đôi môi sưng đỏ của cô, chắc chắc hai tiếng: "Tiếp tục giữ vững nhé."

Nhạc Dư nhìn nơi giữa hai chân Hoắc Tuấn: "Anh cũng vậy."

*

Nơi ăn cơm là một nhà hàng Hoài Dương nổi tiếng, Nhạc Dư đã từng tới đây hai lần cùng Hoắc Tuấn.

Cảnh vật khá tốt, thức ăn cũng không tồi, còn rất dễ gặp phải người quen.

Hoắc Tuấn lớn hơn Nhạc Dư năm tuổi, cuộc sống sinh hoạt của anh đương nhiên khác của cô một trời một vực. Khi hai người ở bên nhau được một năm, Nhạc Dư từng được Hoắc Tuấn đưa đi gặp bạn bè, chẳng qua trải nghiệm không quá vui vẻ, khiến Nhạc Dư bài xích việc giao thiệp với đám người kia.

Người quen họ gặp được tên Nhiếp Sướng, là một thành viên trong "đám người" mà Nhạc Dư bài xích. Quan hệ giữa anh ta và Hoắc Tuấn không mặn không nhạt, thuộc kiểu bạn gặp nhau thì có thể nói vài câu nhưng không thường nói chuyện.

Anh ta có một đôi mắt hẹp dài, luôn mang dáng vẻ ngấm ngầm mưu tính khi nhìn người khác. Sau khi lễ phép cười với anh ta, Nhạc Dư chuyên tâm xem thực đơn, không ngẩng đầu lên nữa.

Đã lâu rồi Nhiếp Sướng không gặp Hoắc Tuấn, thấy người phụ nữ ngồi ở phía đối diện anh rất quen mắt. Sau khi nói chuyện đôi câu thì mới nhớ đó là cô gái mình từng gặp mấy năm trước, trong lòng không khỏi kinh ngạc, không ngờ hai người này vẫn còn ở bên nhau, một chút tiếng gió cũng không có. Anh ta cố ý trò chuyện với Nhạc Dư để thăm dò bát quái, lại bị Hoắc Tuấn ngắt lời, "Tối đây một mình à?"

Anh ta chỉ có thể phân tâm trả lời: "Không, Cao Nhân Nhân cũng đến."

Cao Nhân Nhân là bạn gái của Nhiếp Sướng, mọi người đều biết gần đây họ đang hẹn hò.

Hoắc Tuân nghe xong, bất chợt nói một câu: "Một mình cô ấy sao?"

Nhiếp Sướng đang định gật đầu, chợt hiểu ý Hoắc Tuân. Anh ta sờ sờ chóp mũi, "Không phải là vì lâu rồi không gặp cậu sao? Tôi về bàn bây giờ đây."

Chờ Nhiếp Sướng khuất bóng, Hoắc Tuân nhấp một ngụm nước, "Mất em sắp dán lên thực đơn rồi đấy."

Nhạc Dư hạ thực đơn xuống, ngượng ngùng cười nói: "Em cùng anh ta có thân đâu."

Hoắc Tuân biết Nhạc Dư mất tự nhiên vì điều gì, bằng không Nhiếp Sướng đã chẳng kinh ngạc như vậy khi trông thấy cô. Thấy nhạc Dư không thích nhiều lời, anh bèn đổi đề tài: "Có thích món nào không?"

Nhạc Dư đọc tên vài món, việc này cứ thế trôi qua.

*

Sau khi ăn xong, hiếm khi nào nhân nhả hào hứng như thế này, Nhạc Dư đề nghị tản bộ về nhà, tiện thể thúc đẩy tiêu hóa. Hoắc Tuân nghe xong, chân mày giật giật, cười nói: "Được."

Ai ngờ, mới đi mười phút, Nhạc Dư đã giương cờ đầu hàng: "Thôi, chúng ta ngồi xe về đi."

Hoắc Tuân đã sớm đoán được kết quả này. Nhạc Dư vốn rất lười, có thể ngồi thì sẽ không đứng, có thể nằm thì sẽ không ngồi. Với những ý muốn nhất thời như vừa rồi, nhất định là cô lại xem được thứ gì đó trong tiết mục tivi nên muốn thử nghiệm một lần. Câu trả lời của anh vẫn là: "Được."

Ngồi trên xe, Nhạc Dư cởi giày, gác chân lên đùi Hoắc Tuân, đầu ngón chân nhích tới nhích lui, cảm thấy tay nghề mát xa của Hoắc Tuân lại tốt lên.

Mát xa đến khi cô mơ màng muốn ngủ, không lập tức phát hiện bàn tay vốn xoa bóp trên đùi đang không an phận bò lên trên.

"Này!" Chân như có kiến bò, Nhạc Dư tựa lên cửa xe, nhắm mắt mà kêu một tiếng, "Lại bắt đầu làm loạn đấy!"

Hoắc Tuân rút tay ra, vuốt phẳng nếp nhăn váy, lại nhặt giày đeo vào cho cô, nghiêm trang nói: "Về đến nhà rồi."

Anh nào có làm loạn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đâm xuyên (H)

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Quần áo rơi là tả một đường, cửa phòng tắm khép hờ. Cùng tiếng nước òm ọp, hơi nước nóng như ẩn như hiện tràn ra rồi bốc lên cao.

Trước bồn rửa lớn, Hoắc Tuân đứng, Nhạc Dư ngồi. Hai ngón tay của anh đâm mình trong huyết hoa, vạch huyết mảy máy bao chặt xương ngón tay như có vô số cái miệng nhỏ, chất nhầy phun trào, chảy xuống kẽ móng khi ngón tay được rút ra.

"Ừm..." Nhạc Dư nắm bờ vai Hoắc Tuân, vô thức nâng cao bụng dưới, môi âm hộ ướt đầm, mềm mại như cánh hoa. Chẳng bao lâu sau, khi ngón tay hoàn toàn bị bao phủ đang gây rách thịt, mũi chân Nhạc Dư căng lên, dịch thể tuôn ra như suối từ khe hở giữa ngón tay và mị thịt.

Nhân lúc nước chảy, Hoắc Tuân xoa nắn hạch hoa đã phát trưởng, tách đùi Nhạc Dư ra, quy đầu xoay vài vòng ngoài phần thịt mềm mại rồi thông thả tiến vào bên trong.

"Cái này sướng hay ngón tay sướng?"

Nhạc Dư cúi đầu nhìn, gáy thịt dừ tợn cực kỳ càn quấy đang xâm chiếm thành trì của cô. Không biết ráng hồng trên mặt xuất hiện vì xấu hổ hay vì bị hơi nước trong phòng hun nóng, cô neoh mắt hỏi ngược: "Anh nói xem?"

"Cái này."

Hoắc Tuấn cười, thúc sâu một cú, khiến Nhạc Dư rên rỉ thật dài. Anh để tay Nhạc Dư giữ chặt phần đùi đang được nâng cao, Nhạc Dư ngoan ngoãn làm theo. Đầu ngón tay cô trắng bệch vì dùng sức, còn dịch người về phía trước để gây thị thuận lợi giao hòa cùng huyết hoa mềm mại sưng đỏ, nào biết dịch thể đã chảy xuống tận móng, khiến cô thiếu chút nữa trượt khỏi bồn rửa tay.

Sau một tiếng kinh hô, Hoắc Tuấn kéo cô vào lòng. Động tác dưới thân vừa nhanh vừa mạnh, cái hôn của anh lại dịu dàng. Tinh tế liếm cổ cô, anh nói, cô quá khít.

"Thả lỏng ra nào."

Nhạc Dư trừng mắt ôm anh, mị thị lại siết chặt hơn. Thấy anh kêu một tiếng, cô cười, nghiêng đầu cắn lên cổ anh, bụng dưới phập phồng, huyết hoa co rút theo quy luật, tựa như biết hô hấp, khiến gây thị trong cơ thể bị vây chặt đến ngoan ngoãn.

Cô nói: "Hoắc Tuấn, anh tuyệt thật đấy"

Sau đó, Hoắc Tuấn chứng minh cho cô biết, anh còn có thể tuyệt hơn nữa.

Anh bế bổng Nhạc Dư lên, tiếng bành bịch không ngừng vang lên bên tai. Bầu vú lắc lư ở trước mắt, anh trông mà thèm, đột nhiên há miệng cắn mút thật mạnh, đầu vú sưng to như hạt đậu.

Tiếng bú mút chùn chụt khiến Nhạc Dư cảm thấy mình như đang cho con bú.

Nhưng Hoắc Tuấn lại chẳng phải con trai cô.

Dương vật của anh tựa như cọc gỗ, hung ác đâm vào bên trong, lần nào cũng thúc mạnh như muốn húc văng cô. Sợ mình té ngã, Nhạc Dư bám chặt lấy anh, ưm ưm a a kêu loạn, chỉ cảm thấy xương mu tê dại, dịch thể không ngừng chảy ra, tí tách rơi đầy đất, chẳng kém những giọt mồ hôi là bao.

Vì làm tình trong tư thế này, gây thị vào càng thêm sâu, thỉnh thoảng còn đâm tới tận cửa tử cung. Nhạc Dư luôn có ảo giác như bị đâm xuyên, cả người căng cứng quẫn lấy Hoắc Tuấn, thoáng chốc tiết ra như trút nước. Cô mệt tới mức tay chân rã rời, nước mắt rơi như mưa, ngập ngừng nói nhỏ: "Hoắc Tuấn... Chúng ta lên giường được không? Em mệt rồi."

Hoắc Tuấn có thói quen tập thể hình, có thể chịu được tư thế này, nhưng đối với người lười muốn chết như cô, nếu không phải hai người "Tiểu biệt thắng tân hôn", còn lâu cô mới chịu thử hành động có độ khó cao như vừa đi vừa làm tình.

Hoắc Tuấn đồng ý, nhưng gây thị vẫn chôn sâu trong cơ thể cô. Anh vờng vàng bước ra khỏi phòng tắm rồi lập tức vào phòng ngủ. Sau khi thả người trong lòng xuống giường, không đợi giảm xóc, ham muốn tình dục nhất thời tung hoành, điên cuồng ra vào. Chỉ trong chốc lát, ga giường khô ráo đã nhuộm đầm nước.

Nhạc Dư bị thọc đến mơ màng, ôm chặt Hoắc Tuấn, mặc cho anh chiếm hữu, đón nhận mấy trăm lần ra vào mới ngê ngà đón tiếng kèn hiệu sau cùng.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Nhạc Dư cuộn tròn dưới thân Hoắc Tuấn, vừa định làm nũng thì thấy anh vừa hôn lên vú cô vừa nói: "Bảo bối à, chúng ta làm thêm lần nữa nhé?"

"..."

*

Phía công ty có chuyện đột phát, Hoắc Tuấn phải rời khỏi Bắc Hoài sớm hơn dự định.

Vì có tiết học, khi Nhạc Dư nhìn thấy một cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn chưa đọc, Hoắc Tuấn đã ở trên máy bay.

Còn tưởng là anh có thể ở thêm một buổi tối.

Nhìn mấy chữ đơn giản trên màn hình, trong lòng Nhạc Dư mất mát nhưng không biểu hiện ra ngoài. Cô chỉ đột nhiên cảm thấy rất khát, tuy nhiên, cho dù uống nhiều nước đến mấy thì vẫn chẳng có tác dụng gì.

Kỳ thực, tình huống đột phát tương tự đã từng xảy ra rất nhiều lần, vào thời điểm Hoắc Tuấn bận bịu nhất, bọn họ từng xa cách khoảng hai tháng trời. Tuy nhiên, dù từng trải cỡ nào, Nhạc Dư vẫn không thể hoàn toàn thờ ơ. Cô sẽ luôn thấy hơi khó chịu, nếu khoa trương hơn thì còn sử dụng hình thức yêu đương của Dương Mai Mai với bạn trai lên người mình.

Dương Mai Mai và bạn trai đã hẹn hò được nửa năm, nhờ gia đình giới thiệu mà quen biết. Không giống trò yêu xa của cô và Hoắc Tuấn, ngày nào hai người kia cũng có thể dính lấy nhau mà không ngại phiền.

Chẳng hạn như hiện tại, Nhạc Dư lại bắt đầu ảo tưởng, nếu ngày nào Hoắc Tuấn cũng ở cạnh cô thì sẽ là cảnh tượng gì ----

Cánh tay không khỏi nổi da gà.

Cô nghĩ, có đôi khi khoảng cách thực sự rất tốt.

Hoắc Tuấn không phải là món đồ của riêng cô, mà cô cũng có cuộc sống của chính mình, dính lấy nhau cả ngày dường như sẽ rất nhàm chán.

Mỗi người đều có cách sống của riêng mình, trạng thái hiện tại của hai người rất tốt, không nhất thiết phải lo vớ lo vẩn.

Lại gần người hồi lâu, mãi đến khi cây bút cạnh khuỷu tay lặn xuống bàn, phát ra tiếng rơi vang dội, Nhạc Dư mới hoàn hồn, giật mình phát hiện hai ngày nay bản thân thường xuyên lo được lo mất.

Đợi đến khi vào nhà vệ sinh, cuối cùng cô cũng tìm được đáp án.

Di cả ghé thăm nhà.

Sau khi xử lý xong, ra khỏi phòng vệ sinh cách gian, cô nghe rằng giả vờ cười với gương, tự giễu: "Bảo sao mày trở nên ngu ngốc như vậy."

Thà kiếm thêm ít tiền còn hơn dành cả ngày lo được lo mất, đến khi chia tay, bản thân sẽ không quá khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Trình Hoan

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Nhạc Dư là một người chú trọng dưỡng sinh. Khi cô có kinh, eo không đau, bụng không đón, chỉ là dễ đa sầu đa cảm.

Chat video với Hoắc Tuấn cho tới lúc ngủ, nửa đêm khát nước, Nhạc Dư hoảng hốt cho rằng Hoắc Tuấn còn chưa đi.

Cô giơ chân đá sang bên cạnh: "Em muốn uống nước." Nhưng chẳng có ai trả lời, chân cũng chỉ đá vào khoảng không lạnh băng băng.

Lông mày cau lại, chớp mũi đột nhiên xót xa, Nhạc Dư xoa mũi, sau đó mờ mắt nhìn trần nhà chằm chằm, rất lâu sau cũng không có động tĩnh.

Căn nhà trống vắng thật.

Cô suy xét xem ngày mai mình nên trực tiếp trở về cái ổ nhỏ sau khi tan trường hay quay lại đây, ngẫm nghĩ nửa ngày, cuối cùng quyết định chọn phương án sau.

Dù gì cũng phải hít sạch mùi hương còn sót lại của Hoắc Tuấn rồi mới đi.

Không thể không nói, có đôi khi, Nhạc Dư cảm thấy mình rất giống một con chó lang thang.

*

Dựa theo nguyên tắc, sau thứ sáu là hai ngày nghỉ. Nhạc Dư mừng ra mặt, khiến người khác không nhìn ra sự khác lạ của cô đêm qua.

Tiết học đầu tiên của lớp 11-6 chính là ngữ văn, Nhạc Dư vào phòng học sớm hai phút, hơn nửa lớp còn đang gục ngủ trên bàn.

Hai ngày nay, vị học sinh ngồi hàng đầu, ở ngoài cùng bên trái cũng nằm sấp.

Nhạc Dư vô thức nhìn quần áo của mình, áo somi mỏng manh cùng váy ngắn mềm mại, thích hợp với tiết trời ôn hòa như hiện tại.

Mà Trình Hoan lại mặc áo khoác đồng phục vừa dày vừa nặng.

Chỉ còn mấy ngày nữa là tới tháng mười, thời tiết không quá lạnh, tuy không phải không có người mặc áo khoác, Nhạc Dư lại thấy trán Trình Hoan mướt mát mồ hôi...

Cô bé rất nóng, nhưng lại không định cởi áo khoác.

Tiếng chuông vào học cắt đứt dòng suy nghĩ của Nhạc Dư. Phần lớn học sinh đang nằm ngủ ngẩng đầu lên, trong đó có cả Trình Hoan, vì không tiện quan sát kĩ càng nên cô thu hồi tầm mắt, mở giáo án ra.

Một tiết học dài 40 phút trôi qua khá nhanh vì phải dành một nửa thời gian để viết chính tả. Nhạc Dư hô tan học, trong phòng lập tức nhốn nháo. Cô ôm sách xuống bục giảng, khi đi ngang qua chỗ Trình Hoan thì thoáng dừng lại.

"Trình Hoan, em nhớ nộp bài của hai ngày nay lên nhé."

Dường như Trình Hoan không nghĩ Nhạc Dư sẽ nói chuyện với mình, cô bé hoảng sợ, bàn tay nắm chặt đặt trước ngực, lắp bắp trả lời: "Em... Em biết rồi ạ."

Nhạc Dư bị đáng vẻ căng thẳng quá độ của cô bé chọc cười, mặt mày lập tức giãn ra: "Cô không phải hồng thủy mãnh thú, em không cần phải sợ cô như vậy."

Cô bé này ngoan ngoãn, hướng nội, Nhạc Dư nghĩ mình không nhất thiết phải bày ra đáng vẻ chủ nhiệm trước mặt cô bé, gần gũi một chút cũng tốt, dù sao cũng là cán sự ngũ văn của cô.

Trình Hoan cẩn thận liếc Nhạc Dư một cái, tựa như đang suy xét xem lời của cô có thật hay không, sau khi khẳng định thì mới yên lòng cười, mồm miệng lanh lợi hơn nhiều: "Cảm ơn cô, em sẽ bổ sung bài tập sớm thôi ạ."

Nhạc Dư gật đầu, tâm trạng không tồi, ý cười còn vương trên khóe miệng. Cô tùy ý quét mắt qua phòng học, đang muốn rời đi thì đụng phải một ánh mắt khác.

Lục Thương.

Ánh mắt như cười như không, không quá rõ ràng.

Về ngoài của cậu quá hiền hòa, không có tính xâm lược, rất khó để nhìn ra suy nghĩ trong lòng cậu.

Thấy cậu thân nhiên không có ý rời mắt, sau khi đối diện hai giây, Nhạc Dư không tiếp tục nhìn cậu, đi thẳng ra khỏi phòng học.

*

Khi Trình Hoan nộp bài tập thì đã là sau tiết thứ ba, muộn hơn một tiết so với bình thường.

"Hôm nay không có bạn nào nộp thiếu bài tập ạ."

Nhạc Dư nhận bài, đặt ở góc bàn, khom lưng lấy ra một chồng tuần báo ngữ văn[1] từ dưới gầm, "Em phát cái này cho các bạn nhé, cuối tuần cô sẽ giảng về bài văn trong báo."

[1] Tuần báo ngữ văn được thành lập vào năm 1989, tài trợ bởi sở giáo dục tỉnh Hà Bắc, do công ty văn trách nhiệm hữu hạn văn hóa truyền thông Hàng Tri (trực thuộc đại học sư phạm Hà Bắc) chịu trách nhiệm, là tờ báo chủ đạo trong việc dạy phụ đạo môn ngữ văn ở cấp bậc tiểu học.

Chồng báo rất nặng, khi Trình Hoan nhận thì cả chồng thoáng trượt xuống, ống tay áo cũng bị vén lên. Cô bé vội vàng kéo tay áo xuống, cuống quýt ôm chồng báo vào lòng, giọng điệu hoảng hốt: "Váy... Váy em về trước đây ạ."

Nhạc Dư ngăn người, từ từ thu tay, "Ừ, em về đi."

Lúc này, trong văn phòng không có ai, nhiệt độ điều hòa có phần thấp. Nhạc Dư tìm điều khiển rồi nâng nhiệt độ lên. Cô cúi đầu nhìn cánh tay của mình, lại nghĩ đến cảnh tượng cô vừa vô tình liếc thấy.

Vết bầm trải dài trên cánh tay của Trình Hoan, nhìn mà phát sợ.

Nhạc Dư tự cảm thấy mình không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, nhưng Trình Hoan là học sinh của cô, cô khó có thể không suy nghĩ nhiều.

Quan tâm hay mặc kệ, đây là một vấn đề.

Khi nghĩ không thông, Nhạc Dư sẽ hỏi ý kiến của Hoắc Tuấn. Đây là thói quen được hình thành sau nhiều năm ở bên nhau, không thể lập tức thay đổi.

Cô gửi tin nhắn cho Hoắc Tuấn: "Hôm nay em vô tình nhìn thấy tay của một học sinh nữ trong lớp, cả cánh tay toàn vết bầm, anh thấy em có nên hỏi thăm cô bé không?"

Nửa tiếng sau, Hoắc Tuấn mới trả lời: "Em hỏi người gần gũi với cô bé trước đi."

Sau khi đọc tin nhắn, Nhạc Dư chợt hiểu, cũng đúng, Trình Hoan sợ bị cô nhìn thấy như vậy, sao có thể chủ động nói cho cô biết.

Lòng bàn tay rung lên, một tin nhắn khác lại xuất hiện.

"Nhưng em đừng để ý quá nhiều, cô bé cũng chỉ là học sinh của em thôi."

Nhạc Dư mếu máo lắm lắm: "Lạnh lùng thật đấy."

Nhưng cô vẫn nghe lời anh mà đồng ý, lại hỏi: "Lần này anh về vào ngày nào?"

Hoắc Tuấn: "Nhanh nhất thì năm ngày nữa."

Nhạc Dư: "Tuy chỉ có năm ngày, nhưng em hy vọng anh có thể giữ vững sự tỉnh táo, đừng tùy tiện dụ dỗ con hồ ly tinh nào."

Hoắc Tuấn: "Anh chỉ dụ dỗ một chú hồ ly tinh duy nhất mà thôi."

Nhạc Dư cười thành tiếng, vừa muốn trả lời thì nghe thấy có người gọi mình.

"Cô ơi."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hoắc tổng

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Lục Thương tới văn phòng để nộp bài tập.

Cậu học sinh chuyển trường nhập học đúng vào ngày Trình Hoan xin nghỉ, nếu xem xét sự tình thì việc sót bài tập là có thể tha thứ.

Nhạc Dư giải thích giúp Trình Hoan, thấy cậu giao bài xong cũng không có ý đi, cô bèn hỏi: "Em đã quen với trường ta chưa?"

Khi hỏi câu này, cô chợt dạ, không dám nhìn vào mắt Lục Thương. Hai ngày trước, cô chỉ để ý tới Hoắc Tuấn, thực sự không có thời gian để quan tâm đến cậu học sinh chuyển trường này, không làm tròn chức trách của một giáo viên chủ nhiệm.

Mà Lục Thương chẳng hề nề mặt, cậu nói: "Chưa ạ."

Nhạc Dư nuốt câu "Quen là tốt rồi" được chuẩn bị sẵn trong miệng xuống, cô liếm môi, "Thế thì phải sớm thích ứng mới được. Bây giờ em đã học lớp 11 rồi, một khi không theo kịp bài vở thì sau này khó bù lại kiến thức lắm."

Lục Thương nghe xong, bỗng nhiên ông nói gà bà nói vịt hỏi: "Cô à, lúc nào cô cũng nói chuyện như vậy sao?"

"Hả?"

Cậu lại vô cảm quay đầu: "Không có gì." Sau đó lập tức xoay người rời đi.

Nhạc Dư ngơ ngác, là câu nào cô vừa nói có vấn đề à? Sau khi đắn đo mấy lần, xác định chính mình không nói gì sai, cô bắt đầu cúi kinh --

Cái cậu Lục Thương này thật là, sao có thể ăn nói với giáo viên như vậy!

Càng nghĩ càng buồn bực, lấy việc trút bầu tâm sự làm mục đích, Nhạc Dư gõ phím ầm ầm, cáo trạng với Hoắc Tuấn, ai ngờ anh chỉ hỏi một câu: "Nam hay nữ thế?"

Nhạc Dư xem xong, hai mắt tối sầm, dứt khoát ngồi chấm bài chính tả.

Đúng là nói nhiều đến hao tâm tổn sức.

*

Khi Lục Thương nhìn thấy Nhạc Dư ở cổng chính của khu chung cư Vọng Sơn, cậu không khỏi thờ phào một hơi.

Biết ngay là không nhận nhầm người mà.

Lần đầu tiên Lục Thương gặp Nhạc Dư không phải là ở trường phổ thông Bắc Hoài mà là ở Vọng Sơn.

Lục Thương dọn đến đây từ nửa năm trước, vừa chuyển đến đã chạm mặt Nhạc Dư. Khi ấy, cô bước ra từ siêu thị đối diện khu chung cư, một tay xách túi đồ ăn vặt to đùng, tay kia cầm di động giết thời gian, hẳn là đang đợi ai đó.

Chỉ là, cậu còn chưa trông thấy người cô đợi thì đã vào trong khu.

Vọng Sơn nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, sau khi chuyển nhà, Lục Thương từng gặp Nhạc Dư vài lần. Cậu phát hiện, dù là tản bộ, mua sắm hay ra đường, cô đều không có người đi cùng.

Suốt một thời gian dài, Lục Thương vẫn luôn cho rằng Nhạc Dư cũng sống một mình giống cậu.

Cho đến khi nhìn thấy Nhạc Dư cùng một người đàn ông thân mật vào khu chung cư, cậu mới hiểu, người ta đã có bạn trai rồi.

Sống một mình không có nghĩa là độc thân.

Đã một tiếng trôi qua kể từ khi tan học, Lục Thương vừa mua thuốc lá, trông thấy Nhạc Dư đang xuống taxi, cậu vô thức lùi về siêu thị.

Người lạ mà cậu thỉnh thoảng chạm mặt trong nửa năm qua đột nhiên trở thành cô giáo chủ nhiệm.

Lục Thương nghĩ, bất tiện chết đi được.

Cậu tựa lên cửa siêu thị, nhìn Nhạc Dư vào khu chung cư, không khỏi nhớ đến giọng điệu đứng đắn quy củ của cô khi nói chuyện với cậu trong văn phòng.

Quả thực có chút giống trường bối.

Cậu xùy một tiếng, trầm nghĩ, nghề giáo viên đúng là trước sau khác biệt.

Ngày đó, cậu từng nghe thấy Nhạc Dư nói với người đàn ông đang ôm mình là...

"Tôi nay đến lượt em ở trên."

Giọng cô ngọt như mía lùi.

*

Về đến nhà, Nhạc Dư nấu một bát mì, vừa bung lên bàn, lời mời tham gia cuộc gọi video của Hoắc Tuấn đã xuất hiện đúng giờ.

Thấy cô ăn mì, Hoắc Tuấn nhủ mày, "Em lại ăn mấy thứ không có dinh dưỡng đấy à."

Chắc hẳn Hoắc Tuấn đang cách một màn hình không thể xử lý được mình, Nhạc Dư chẳng hề sợ hãi: "Có thể ăn no là được rồi."

Hoắc Tuấn lạnh mặt, lẳng lặng nhìn cô cho đến khi lòng bàn chân cô phát lạnh. Ngượng ngùng buông đũa, cô cười nịnh nọt: "Chỉ lần này thôi, mai em nhất định sẽ ăn từ tể."

"Lần nào em chẳng nói vậy."

Nhạc Dư bữu môi phản bác: "Dù ăn uống dinh dưỡng đến mấy mà không có anh ở cạnh thì cũng có ích gì đâu."

Đã lâu Nhạc Dư không nói như vậy, thế nên, Hoắc Tuấn nghe mà sững sốt, thật lâu sau cũng chưa mở miệng.

Nhạc Dư không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt như vậy, cô cúi đầu, che mặt đối đề tài: "Hôm nay em kể cho anh nghe về học sinh nữ có khả năng bị bắt nạt trong lớp em rồi đúng không? Em đã hỏi thăm bạn cùng phòng của cô bé rồi."

"Mấy học sinh kia đều nói, cuối tuần nào cô bé cũng xin ở lại trường, chỉ về nhà một tháng một lần. Mỗi lần quay lại trường, cô bé sẽ mặc áo dài tay, ngay cả lúc ngủ cũng không cởi."

Nhạc Dư ghé sát vào màn hình, như sợ bị người khác nghe được, "Em đoán những vết thương trên người cô bé là do người nhà gây nên."

Hoắc Tuấn mặt không đổi sắc: "Nếu cô bé thực sự bị bạo hành gia đình thì em định làm gì?"

"Em không biết." Nhạc Dư mất cả hứng ăn, "Nhà ai cũng có nỗi niềm riêng, về lý mà nói, em không nên nhúng tay..."

Hoắc Tuấn tiếp lời cô: "Nhưng lòng em lại day dứt."

Nhạc Dư suy sụp, "Đúng vậy, nhưng lòng em lại day dứt. Hoắc Tuấn, em có nên thăm hỏi gia đình cô bé không?"

Hoắc Tuấn không quá tán thành: "Thay vì làm thế, anh nghĩ em nên tìm cô bé để nói chuyện."

Nhạc Dư nhăn nhó đẩy bát ra, yên lặng suy nghĩ, sau cô quyết định nghe lời Hoắc Tuấn: Tìm Trình Hoan để nói chuyện trước.

Thấy cô không ăn, Hoắc Tuấn nhìn đồng hồ: "Lát nữa sẽ có người đưa cơm đến, em nhớ để ý điện thoại nhé."

"... Em biết rồi." Tâm trạng của Nhạc Dư lập tức tốt hơn hẳn.

Cô cầm di động vào phòng khách, lại kể về thái độ của Lục Thương ngày hôm nay, nói tôn nghiêm của mình bị miệt thị, người làm giáo viên như cô rất đau lòng.

Hoắc Tuấn tiếp tục giữ vững phong cách không đứng đắn vào ban ngày: "Hồi cấp 3 chưa hiểu chuyện, anh cũng rất thích tỏ vẻ không coi ai ra gì để thu hút sự chú ý của người khác. Em tránh xa cậu ta ra."

"Lại ăn bậy dám rồi đấy." Cách một màn hình, Nhạc Dư chọc chọc lên mặt anh, "Đó là học sinh của em mà, anh nghĩ linh tinh cái gì vậy?"

Hoắc Tuấn không cho là đúng, "Học sinh thì sao? Tóm lại, em cách xa cậu ta ra một chút."

Nhạc Dư hừ hừ hai tiếng, cô không đáp mà bắt được trọng điểm trong lời của Hoắc Tuấn, "Anh mau khai thật cho em, cấp ba không hiểu chuyện là cái gì?"

Cô đá xoáy: "Không ngờ Hoắc tổng còn từng trải qua thời kỳ đó đấy. Hoắc tổng thử nói cho tôi nghe một chút xem cô gái xinh đẹp nào đã khiến anh ngang bướng thế?"

Được, ngay cả "Hoắc tổng" cũng đem ra, nếu anh không giải thích rõ thì cuộc trò chuyện qua video này sẽ kết thúc.

Hoắc Tuấn bình thản, mặt không đổi sắc đáp: "Mẹ của anh."

Nhạc Dư: "..."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Trốn học

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Vào thứ bảy, Nhạc Dư ngủ thẳng đến trưa mới mở mắt. Trông thấy tin nhắn của Hoắc Tuấn, cô vừa trả lời vừa cảm khái: Đây chính là chỗ tốt của nghề dạy học, cái gì cũng ít, chỉ có ngày nghỉ là nhiều.

Đợi mãi không thấy Hoắc Tuấn nhắn lại, cô nằm chơi điện thoại một lúc rồi mới lè mề xuống giường. Hôm nay, cô hẹn Phan Bối ra ngoài uống trà, vì vẫn còn nhiều thời gian nên chẳng hề vội vã.

Phan Bối vừa là bạn đại học vừa là bạn cùng phòng của Nhạc Dư. Thời còn đi học, quan hệ giữa hai người không tồi, sau khi tốt nghiệp vẫn giữ liên lạc, thường xuyên hẹn nhau đi chơi.

Tháng mười chưa đến, hiện đang là thời điểm mát mẻ trong năm. Khi Nhạc Dư nhàn nhã xuất hiện ở chỗ hẹn, Phan Bối đã có mặt tại đó, còn gọi sẵn cho cô một ly nước chanh leo.

Phan Bối là một cô gái xinh đẹp dáng thon thả. Hôm nay cô mặc một chiếc váy bó màu đỏ, để lộ xương quai xanh tinh xảo cùng phong cảnh vô hạn trước ngực.

Nhạc Dư thả túi xuống, đôi mắt quét tới quét lui trước vùng đồi núi của cô nàng ba lần: "Lại to lên đấy à?"

Phan Bối nhướn mày ưỡn ngực: "Lên một cup." Tiếp đó, cô đề cập đến một phương thuốc dân gian, nói chỉ cần kiên trì nửa tháng là sẽ có hiệu quả.

Nhạc Dư tặc lưỡi: "Có tác dụng thật sao?"

Phan Bối nhìn cô với ánh mắt ghét bỏ, "Cậu còn có đàn ông xoa cho, tớ đương nhiên phải tự túc rồi."

Nhạc Dư không còn lời nào để nói.

Nhắc đến đàn ông, Phan Bối chột hào hứng hơn hẳn. Cô chống tay lên bàn, xích lại gần Nhạc Dư, "Này, thế bao giờ cậu và Hoắc Tuấn mới kết hôn?"

Nhạc Dư giả vờ cười hai tiếng, hỏi ngược: "Sao cậu không hỏi lúc nào bọn tớ mới chia tay?"

"Đẹp đi, chia là chia thế nào?"

"Sao lại không thể?" Nhạc Dư khuấy đá trong ly, "Bọn tớ không dễ đi đến cuối cùng như vậy đâu. Bây giờ chỉ đang hẹn hò nên mọi thứ có vẻ tốt đẹp, nhưng nếu dính tới kết hôn thì sẽ phải suy xét rất nhiều chuyện."

Gia đình, công việc, khoảng cách... Tất cả đều là vấn đề.

Phan Bối không thích thấy Nhạc Dư bi quan, tư tưởng của cô phóng khoáng, làm gì cũng chỉ để ý đến niềm vui trước mắt. Tuy cô hiểu rõ ý của Nhạc Dư, nhưng cô đồng thời tin tưởng năng lực của Hoắc Tuấn một cách mù quáng.

Bởi vì Hoắc Tuấn đã thành công đưa cô Nhạc Dư khi còn học đại học, cũng bởi vì hai người có thể ở bên nhau 5 năm.

Phan Bối khẳng định: "Nếu Hoắc Tuấn muốn cưới cậu thì chẳng ai cản được đâu, đến lúc đấy, cậu chỉ cần gật đầu là được."

Nhạc Dư cười cười, không tiếp tục đề tài này, dưới đáy lòng lại tự hỏi, nếu Hoắc Tuấn muốn cưới cô, vì sao đã năm năm rồi mà anh còn chưa đề xuất?

Thứ gọi là tâm tư thiếu nữ đã sớm bị cô vứt bỏ từ hai năm trước.

*

Ngày hôm sau, Nhạc Dư trở về chính ổ nhỏ của mình để ngủ một ngày, thiếu chút nữa đi làm trễ vào thứ hai.

Trình Hoan đứng đọc dẫn trên bục giảng, khi Nhạc Dư vừa xuất hiện ở cửa sau của phòng học, những tiếng đọc sách thưa thớt lập tức trở nên nghiêm chỉnh.

Nhưng cô lại không quá để ý đến việc này, bởi vì cô đang đứng ở một vị trí khá xấu hổ, ngay bên cạnh Lục Thương đang nằm ngủ, mà Lục Thương lại cố tình không có bạn ngồi cùng bàn.

Nhạc Dư không thể không tự đẩy bả vai cậu, nói: "Lục Thương, đừng ngủ nữa, dậy đọc sách đi."

Phải đẩy mấy lần Lục Thương mới tỉnh, cậu mở đôi mắt nhắm nhèm mà nhồm đậy, quay đầu nhìn Nhạc Dư. Đầu tiên là sùng sốt, đoạn lau mặt tỉnh táo lại, "Cô à?"

Nhạc Dư vô thức đứng thẳng người, nghiêm mặt nói: "Bây đang giờ là giờ tự đọc buổi sáng."

Lục Thương không kiên nhẫn vò vò tóc, lấy sách ngữ văn từ học bàn ra, lại đá ghế người ngồi bàn trước, hỏi: "Trang bao nhiêu?"

Bàn trước như đứng đồng lứa, như ngồi đồng than: "T... Trang 159."

Lật đến trang 159, Lục Thương lơ đãng nheo mắt, miệng không động, hẳn là đang tìm vị trí của bài đọc.

Thấy hôm nay cậu có vẻ nghe lời, Nhạc Dư âm thầm hài lòng -- Đây là lần đầu tiên cô làm những việc như thế này, tuy luôn cảm thấy kỳ quái, nhưng khi làm xong, cuối cùng cô cũng có cảm giác mình thực sự đã trở thành giáo viên chủ nhiệm.

Cảm giác này còn khá tuyệt.

Trường học có rất nhiều sự vụ vào thứ hai, khi Nhạc Dư tắt bật xong thì đã là buổi chiều. Nâng tay đỡ cổ, hoạt động gân cốt, cô chợt nhớ đến chuyện của Trình Hoan. Vừa chuẩn bị đi tìm người, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Trình Hoan xuất hiện ở văn phòng.

"Có chuyện gì thế?" Cô bé nom có vẻ vội vã, trán ướt đẫm mồ hôi.

Chỉ thấy Trình Hoan nói: "Cô ơi, bạn học sinh mới chuyển đến trốn học rồi à."

"..."

Nhạc Dư nhất thời nghẹn lời, không biết phải đáp lại thế nào.

Vị học sinh đang vạch lều ở trước mắt là loại người mà cô từng phản cảm nhất, nhưng thân phận của cô nay đã khác xưa. Là một chủ nhiệm lớp, cô phải quen với sự tồn tại của loại người này.

Trình Hoan không phát hiện vẻ mặt khác thường của Nhạc Dư, cô bé tiếp tục: "Sau đó cậu ấy trở về với khuôn mặt bầm dập, hiện đang ở trong phòng y tế à."

Kiểu nói chuyện đứt quãng này đúng là khiến người nghe phải thờ hồn hèn.

Học sinh bị thương không phải là chuyện nhỏ, Nhạc Dư không kịp hỏi đến cùng, lập tức ra khỏi văn phòng. Nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau, cô nói mà không quay đầu: "Trình Hoan, em về lớp trước đi, việc học quan trọng hơn."

Trình Hoan lập tức chôn chân tại chỗ, khi cô bé hồi thần thì bóng cô chủ nhiệm đã biến mất khỏi hành lang.

Không ai biết đi động Nhạc Dư bỏ quên trong túi đã sáng lên rất nhiều lần, đương nhiên cũng không có người nào nghe điện thoại.

Tám cuộc gọi nhớ đều đến từ Hoắc Tuấn.

Tác giả: Đây là lần đầu tiên Nhạc Dư làm chủ nhiệm nên mới cảm thấy gò bó, phải từ từ thích ứng.

Phương thuốc dân gian giúp tăng cup ngực là tôi nghe được từ bạn, cô ấy bảo đảm là sẽ có tác dụng, nhưng tôi lại quên không còn một mảnh, nên chỉ có thể viết sơ qua như vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngựa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bảo bối

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Bà vai Lục Thương chợt rung lên, cậu sầm mặt quay đầu, chỉ tiếc trán còn đang sưng húp, trông chẳng có chút uy hiếp nào. Thấy người gọi mình là Nhạc Dư, khí thế bay mất một nửa, đầu óc trống rỗng: "... Cô ạ."

"Cô thấy em vốn chẳng coi cô giáo của mình ra gì cả."

Lục Thương không nói lời nào, Nhạc Dư khoanh tay, quan sát cậu từ đầu đến chân. Bỏ qua khuôn mặt chồng chất vết thương, một vết đỏ dài khoảng 10cm nổi bật trên cánh tay cậu, nơi xương cõ tay trầy da rớm máu.

Xem ra đối phương chỉ tập trung vào khuôn mặt này.

"Trốn học đánh nhau? Một mình một ngựa? Lục Thương, em chỉ vừa chuyển đến thôi mà đã biết kiếm chuyện cho cô rồi đấy."

Lục Thương vẫn giữ yên lặng, cậu cũng không biết mình bị làm sao, chỉ là không muốn Nhạc Dư cảm thấy mình ấu trĩ.

Đối với cậu, hành động theo cảm tính vốn chính là việc ấu trĩ, nhưng do dòng đời xô đẩy nên cậu mới không thể không làm thế.

"Không chịu mở miệng đúng không?" Nhạc Dư giận quá hóa cười, kéo ghế qua rồi ngồi xuống, "Nếu em cứ như vậy thì cô chỉ có thể tìm phụ huynh của em để nói chuyện thôi."

Lúc này, Lục Thương mới nâng mắt: "Bố mẹ em đang ở nước ngoài ạ."

Nhạc Dư ghen hờn, "Thế nên em mới không thấy sợ sao?"

Lục Thương lại ngậm miệng.

Trước đã nói qua, Lục Thương có một đôi mắt vô tội, khi cậu cúi đầu không nói chuyện, vẻ vô hại khắp toàn thân được khuếch đại gấp mấy chục lần.

Nhạc Dư mềm lòng.

Lục Thương chỉ là một đứa trẻ nghịch ngợm không có cha mẹ kèm cặp, nhỏ hơn cô bảy, tám tuổi, còn đang trong thời kỳ dậy thì, cô cần gì phải hăm dọa cậu? Vì thế, cô dịu giọng nói: "Nhà em ở đâu? Cô không yên tâm khi em về nhà trong tình trạng này."

Nghe Nhạc Dư nói thế, Lục Thương nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ, đang đắn đo thì chợt nghe cô tức giận chế giễu: "Không đúng, đánh nhau xong mà vẫn còn nghênh ngang về trường, cô thấy em giỏi đấy chứ, chắc là vẫn có thể tự về nhà nhì."

Trong lòng Lục Thương buồn bực, cậu nghênh ngang ở chỗ nào? Nếu không nghĩ đến thói quen dạo quanh lớp một vòng trong tiết tự học của Nhạc Dư thì còn lâu cậu mới về trường.

Đó gọi là tôn kính giáo viên chủ nhiệm, nhưng cậu không dám nói như vậy.

Lục Thương rói rắm hồi lâu, cuối cùng vẫn chủ động khai báo địa chỉ nhà.

Nhạc Dư tự cho là phép khích tướng thành công, không ngờ chính bản thân lại ngây ngốc tại chỗ khi nhận được đáp án: "Em sống ở khu chung cư Vọng Sơn sao?"

Lục Thương thản nhiên gật đầu, bổ sung: "Trong khu B ạ."

Lúc này lại đến lượt Nhạc Dư nhìn cậu với ánh mắt kỳ quái.

Căn hộ của Hoắc Tuấn ở khu C, hai khu chỉ cách nhau một vườn hoa. Sau khi nhận thức được điều này, cô đột nhiên cảm thấy Lục Thương càng ngày càng quen mắt, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Nhạc Dư đứng dậy, chỉ cao hơn Lục Thương đang ngồi trên giường bệnh một cái đầu, "Cô cũng đi qua khu Vọng Sơn, sau khi tan học cô trò ta cùng đi nhé."

"Cũng" đi qua?

Lục Thương không vạch trần, cậu vuốt ve lòng bàn tay, ngoan ngoãn gật đầu.

*

Sau khi đưa người đến khu B, Nhạc Dư hoàn thành nhiệm vụ.

"Em về nhà nghỉ ngơi đi, nếu mai không thể đến trường thì gọi điện xin nghỉ nhé." Mặt mũi bầm dập thế này, không biết ngày mai có bị nhiễm trùng không.

Lục Thương "Vâng" một tiếng, thuận miệng hỏi: "Nhà cô ở đâu thế ạ?"

Nhạc Dư tránh đáp lời: "Đừng hỏi nhiều nữa, lên nhà đi."

Lục Dư nhìn cô một cái, "... Vâng, em cảm ơn cô." Sau đó, cậu xoay người bấm mật mã, vào khu nhà mà không quay đầu.

Nhạc Dư đứng đó một lát rồi mới quẹo qua khu C.

Vòng qua vườn hoa, càng gần đích đến, cô càng cảm thấy mệt, hôm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra.

Về đến nhà, Nhạc Dư thay giày, đi chân trần vào phòng. Cô bò lên giường, không cần nhìn gương cũng biết trông bản thân mệt mỏi cỡ nào. Sợ Hoắc Tuấn nhìn ra khi gọi video, cô bèn gọi qua trước. Chuông chỉ reo hai tiếng, đối phương đã nhận cuộc gọi, nhưng lại không nói lời nào.

Nhạc Dư đã nhìn thấy mấy cuộc gọi nhớ kia, khi ấy cô quá bận, không có thời gian để xem đi động, hiện tại Hoắc Tuấn lạnh nhạt, cô chỉ có thể khiến anh tan chảy bằng sự nhiệt tình.

"Bảo bối, hôm nay em mệt chết đi được." Thấy Nhạc Dư kêu mệt, dù Hoắc Tuấn muốn giả vờ giả vịt thì cũng phải để dành.

Anh bắt đầu dī làm dịu cảm xúc, hỏi: "Hôm nay cô giáo Nhạc đã làm chuyện trọng đại gì thế?"

Biết ngay là giả bộ đáng thương sẽ có tác dụng mà.

Nhạc Dư cười hi hi, đầu tiên là nói về những chuyện lật vật trong trường, cuối cùng mới nhắc đến Lục Thương.

Quả nhiên, vừa nghe thấy hai chữ Lục Thương, Hoắc Tuấn lập tức không vui, "Sao lại là tên nhóc đó."

"Bảo bối, gần anh anh thích ăn dấm thật đấy." Vì trước đó đã nói quá nhiều, lúc này, Nhạc Dư điu hết cả mắt lại.

Hoắc Tuấn đương nhiên nghe ra sự mệt mỏi trong giọng cô, cũng cảm thấy không thích hợp để tiếp tục gọi nước lạnh hoặc biểu hiện ham muốn chiếm giữ. Anh chuyển sang dỗ cô đi tắm, cô không muốn, anh lại dỗ cô đi ngủ, lúc này Nhạc Dư mới mê mang đồng ý. Mí mắt nặng trĩu, trước khi ngủ, cô vô thức lầm bầm: "Bảo bối, anh sớm về đi nhé."

Hoắc Tuấn nghe mà mềm lòng, hạ giọng thật thấp, nói: "Được."

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Tuấn mở cửa sổ, tiện tay châm một điếu thuốc.

Tiết trời phía Nam ẩm ướt hơn phía Bắc, cửa sổ vừa mở ra, không khí ẩm ướt ở ngoài lập tức tràn vào căn phòng khô ráo, cực kỳ khó chịu.

Tay kẹp điếu thuốc, Hoắc Tuấn không hút mà lấy di động gọi cho trợ lý. Anh nói thẳng: "Đặt vé máy bay ngày mai cho tôi."

Trợ lý có phần khó xử, ấp a ấp úng, không dám lên tiếng.

Hoắc Tuấn dập thuốc, xoa bóp ấn đường, "Muộn nhất là sau ngày kia."

Lúc này trợ lý mới sáng khoái hơn, bắt đầu liệt kê những việc Hoắc Tuấn phải làm vào trong hai ngày tới. Sau khi nghe xong, Hoắc Tuấn đột nhiên nhớ đến một chuyện.

"Đã thuyết phục được chủ nhà bên Tây Thành[1] chưa?"

[1] Tây Thành (西城): Tây Thành là một quận nội thành của thủ đô Bắc Kinh, Trung Quốc.

Trợ lý nói chưa thành công.

Anh mất kiên nhẫn nhúu mày, tạt nghiêng thuốc lại tái phát, "Vậy thì nhanh lên."

Hoắc Tuấn đã nhìn trủng căn hộ ở Tây Thành từ lâu, diện tích lớn, có cầu có suối, phong cách độc đáo, Nhạc Dư nhất định sẽ thích.

Nghĩ đến Nhạc Dư, Hoắc Tuấn thờ dài, vừa rồi cô nói muốn anh nhanh chóng trở về Bắc Hoài, sao anh lại không muốn?

Khoảng thời gian trước, một hạng mục bên phía Nam xảy ra sơ suất, cấp trên trì hoãn việc phê duyệt tiền hàng, việc khởi công cực kỳ cấp bách. May mà mấy năm gần đây Hoắc Tuấn thu mua một hãng hàng không với giá rẻ, kiếm được nhiều lợi nhuận, vì vốn lưu động[2], anh bán một công ty trực thuộc hãng hàng không, lấp đầy lỗ hổng tài chính mà vẫn còn dư lại lợi nhuận, có thể nói là may mắn.

[2] 周转资金 (Vốn lưu động) là thước đo tiền mặt và lượng tài sản lưu động hiện có, phục vụ nhu cầu hoạt động hàng ngày của công ty.

Hai tháng nay, Hoắc Tuấn bận túi bụi vì chuyện này, chỉ còn hai ngày nữa là hạng mục hiện tại sẽ kết thúc, anh không thể không tự mình giám sát. Nhưng, sau khi xong việc, anh sẽ không cần phải thường xuyên đi công tác một thời gian dài, có thể nghỉ ngơi ở Bắc Hoài thật lâu.

Mùa đông sắp về, Nhạc Dư lại sợ lạnh, anh muốn ở bên cô trong những ngày đông giá rét.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lên giường

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Ngày hôm sau, khi tiết ngữ vẫn vừa kết thúc, Nhạc Dư gọi Trình Hoan ra ngoài phòng học.

Sợ cô bé đề phòng mình quá mức, Nhạc Dư cố gắng hỏi thật uyển chuyển, ai ngờ Trình Hoan lại vô thức kéo tay áo đồng phục xuống sau khi nghe xong.

Cô bé cúi đầu, nom có vẻ không muốn nói về đề tài này: "Cô... Cô ơi, em không sao đâu ạ."

"Nhưng..."

Nhạc Dư còn đang muốn nói gì đó thì chợt nhớ đến câu dặn dò của Hoắc Tuấn. Anh bảo cô đừng quá để tâm tới chuyện này, dù sao Trình Hoan cũng chỉ là học sinh của cô mà thôi.

Cũng đúng.

Nếu Trình Hoan không chịu mở miệng thì cô đâu thể xen vào việc của người khác.

Những lời muốn nói nghẹn lại trong cuống họng, Nhạc Dư dịu dàng cười: "Em không sao là tốt rồi, nhưng nếu sau này có chuyện gì thì em có thể nói với cô nhé, không cần phải sợ đâu."

Trình Hoan sợ sệt, nâng mắt nhìn Nhạc Dư, bàn tay đang túm áo siết càng thêm chặt. Cô bé nín thở, nhẹ nhàng gật đầu: "Em biết rồi, cảm ơn cô ạ."

*

Vì giao tình đưa người về tận nhà, trước khi tan học, Lục Thương tìm Nhạc Dư, nói muốn mời cô ăn cơm.

Nhạc Dư nhìn vết thương trên mặt cậu, sau hai ngày, gò má của cậu đã bớt sưng, nhưng vẻ ngoài lại kinh người hơn lúc trước.

"Em muốn... mời cô sao?"

Lục Thương bình tĩnh gật đầu.

Nhạc Dư từ chối, "Làm gì có chuyện giáo viên để học sinh mời cơm chứ. Đó chỉ là chuyện nhỏ thôi, em không cần để ý như vậy đâu."

Hơn nữa, vì nể mặt Cao Vân nên cô mới không truy vấn sự kiện đánh nhau kia, cậu còn tưởng là chính mình có lý chắc?

Hôm nay Lục Thương lại chẳng hề dễ nói chuyện như ngày thường, cậu nhất quyết không chịu đi, còn mặt không đổi sắc nói dối: "Cô à, bố em nói em phải mời bữa này."

Nhạc Dư vẫn lắc đầu: "Nhưng cô không có thời gian đâu."

Dù Lục Thương cố chấp đến mấy cũng chỉ có thể bỏ cuộc.

Vì trên người vẫn còn thương tích, Lục Thương bước rất chậm. Nhìn bóng lưng cậu một hồi, chẳng biết vì sao những câu cảnh cáo của Hoắc Tuấn lại chui vào tai Nhạc Dư.

Lục Thương thích cô sao?

Cô không nghĩ vậy.

*

Nhạc Dư chẳng hề kiếm có lấy lệ để từ chối Lục Thương khi cô nói là mình bận. Đêm nay Hoắc Tuấn sẽ về, cô cũng đã hứa với anh là sẽ đi đón máy bay.

Trong 5 năm hẹn hò, Nhạc Dư rất ít khi làm những chuyện như vậy, bởi vì nếu lần nào cô cũng đi thì nhất định nhân viên sân bay sẽ nhớ rõ một nhân vật nhỏ bé như cô.

"Ây da, nhìn cái kia đi, lại tới sân bay đón bạn trai nữa kia."

Nhạc Dư học mô phỏng lại cảnh đó, học xong thì tự mình cười bò, mà ngoài việc buồn cười, Hoắc Tuấn còn cảm thấy xót xa. Tuy bọn họ đã hẹn hò rất lâu, nhưng thời gian ở cạnh nhau có thể đếm trên đầu ngón tay.

Tuy nhiên, đây lại là một vấn đề rất thực tế ----

Anh mà bỏ bê công việc sẽ không phải là Hoắc Tuấn mà Nhạc Dư thích.

Máy bay hạ cánh vào 8 giờ tối, đúng 7 giờ, Nhạc Dư giẫm giày cao gót ra cửa, ngẫm nga khắp cả đường đi, cô thấy rất vui vì biết tin Hoắc Tuấn sẽ không phải bay xa trong một thời gian. Thế chẳng phải là cô có thể trực tiếp chờ ở anh nhà như trước mà không cần hy sinh mấy tiếng đồng hồ để tới đón anh sao?

Điều không hoàn mỹ chính là chuyến bay tối nay tới muộn một tiếng.

Nhạc Dư đã dành cả ngày ở trường học, khi kim đồng hồ vừa vượt qua số chín, cô ngáp một cái thật dài.

Trước khi ra cửa, nghĩ đến việc hai người sẽ trực tiếp làm tình khi về nhà, Nhạc Dư chẳng hề trang điểm, nên lúc này cô lau sạch nước muối sinh lý nơi khóe mắt chẳng chút kiêng dè. Cô tới cửa hàng trà sữa ở phía sau và mua một ly, thỉnh thoảng lại cắn ống hút, ly trà sữa nhiều đá khiến dạ dày cô có phần khó chịu.

Chậm rãi uống được nửa cốc, di động rung lên, Hoắc Tuấn nói anh đã đến nơi.

Con buồn ngủ tan biến, Nhạc Dư phấn chấn, cơ thể cảm đèn chạy trước não, tìm thùng rác rồi vứt ly trà sữa đi.

Hoắc Tuấn luôn chê là thói quen sinh hoạt của cô không tốt, không cho cô làm cái này, không cho cô ăn cái kia, khiến cô uống trà sữa cũng phải như đánh du kích.

Cô phui những giọt nước còn đọng trên tay, vừa ngẩng đầu lên là đã thấy Hoắc Tuấn ngay lập tức. Anh không chỉ dễ nhận dạng mà còn cực kỳ bắt mắt, luôn là người nổi bật nhất trong đám đông, cô chẳng cần phải gắng sức để tìm anh bao giờ.

Người ở phía sau Hoắc Tuấn cố tình bước chậm lại để cho ông chủ nhà mình không gian riêng. Hoắc Tuấn ôm eo Nhạc Dư, hơi lùi lại một chút, đoạn hỏi: "Trên người anh có mùi gì lạ không?"

Nhạc Dư nghiêm túc hít hà rồi nịnh nọt nói: "Có mùi soái ca!"

Hoắc Tuấn cười cười, nhéo mũi cô, "Mũi em thính thật đấy."

Hành trình từ sân bay Bắc Hoài đến khu chung cư Vọng Sơn mất khoảng 40 phút, trong 40 phút này, Nhạc Dư bị ôm hôn sờ mó đến mơ màng. Khi xuống xe, chân như nhũn ra, nếu không có Hoắc Tuấn làm điểm tựa thì cô đã sớm ngã sấp mặt.

"Anh ôm chặt chút đi."

Hoắc Tuấn nghe lời làm theo, mồm miệng lại gọi đồn như cũ: "Em yếu quá đấy."

"Nếu anh chê em thì lát nữa đừng nhào lên giường của em."

Hoắc Tuấn nhường mảy: "Ai bảo em là chúng ta nhất định phải lên giường?"

Sự thật chứng minh, chiến trận tối hôm đó không diễn ra trong phòng ngủ, mà là tại phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Thật dâm dăng (H)

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Vừa bước vào nhà, cùi khô bốc lửa, không thể cứu vãn.

Hoắc Tuấn bế bổng Nhạc Dư lên quầy bar, cái lưỡi liếm mút đầu vú mềm mại, ngón tay tách khe huyết nhỏ ở dưới, chơi đùa với hạch hoa. Đầu vú bị mút đến sưng đỏ, sáng loáng dưới ánh đèn, cảm nhận được sự ướt át trên đầu ngón tay, Hoắc Tuấn cời thắt lưng bằng tay còn lại.

Anh nói: "Ngồi lên đây."

Nhạc Dư cúi đầu, hai tay chống trên bả vai dày rộng của Hoắc Tuấn, từ từ nhích xuống gáy thịt. Cây gậy thịt đã sớm hóa lớn đột nhiên nhảy lên, va vào mị thịt non mềm, hai mui trai khép chặt bao bọc quy đầu, khiến cái eo thon của Hoắc Tuấn run lên vì kích thích, lập tức nâng hông đâm thẳng vào huyết hoa.

"Chậm một chút!"

Huyết nhỏ còn chưa đủ ướt, Hoắc Tuấn lại quánh nóng này, vách huyết đau đón như bị cửa kẹp. Nhạc Dư muốn đẩy anh ra, nhưng lại càng bị ôm chặt hơn.

"Sẽ sớm hết đau thôi."

Lần này, tuy thời gian chia xa không dài, nhưng lại càng khiến tim gan hai người cồn cào. Trong năm ngày ngắn ngủi, tiểu huyết đã khôi phục sự chặt chẽ, gậy thịt đang bị kẹp cũng nhói đau.

Hoắc Tuấn biết Nhạc Dư mắc cảm ở chỗ nào, anh nhẹ nhàng mút lên gáy cô. Huyết hoa mắc cảm nhanh chóng thích ứng với cây gậy thô to, không ngừng tiết ra mật ngọt ẩm áp, bao trùm cả cây gậy thịt. Anh nâng mông Nhạc Dư lên, điên cuồng thọc vào rút ra, dịch thể tràn ra theo sự di chuyển của anh, hóa thành bọt trắng, đọng lại nơi mép hoa, tiếng làm tình bành bạch vang vọng khắp cả căn phòng.

Bụi cây lưa thưa ẩm ướt chụm lại thành một mảng điểm sắc bóng mắt, Hoắc Tuấn còn đâm sâu thêm mấy cái, khiến Nhạc Dư ngửa đầu rên rỉ. Mồ hôi trên cổ rơi xuống mặt bàn, bắp đùi run rẩy, cô lên đỉnh trong tiếng nước ồm ồm, huyết hoa lại càng thêm chặt.

Hoắc Tuấn nhất thời dừng lại, anh vất vả nhìn xuống, liếm láp bầu ngực đầm đìa mồ hôi như chết đuối, cho đến khi lỗ nhỏ thả lỏng hơn một chút, "Chụt" một tiếng, quả nho đỏ nhảy ra khỏi miệng, bầu ngực nồn nà tròn trịa khẽ lay động, quả đúng là cảnh đẹp ý vui.

Anh hỏi: "Có sướng không?"

Nhạc Dư rom rớm nước mắt, mơ màng ôm anh, khăn giọng trả lời: "Đau eo chết đi được."

Món đồ của Hoắc Tuấn vẫn còn cứng rắn, đang hô hấp theo nhịp điệu co rút của huyết thịt. Anh điều hòa cảm xúc mãnh liệt, xoa bóp hông Nhạc Dư như có như không, "Chỗ này hả?"

Nhạc Dư thoải mái gật đầu, Hoắc Tuấn cười, cảm thấy cô ngại thẹn. Anh rút tay lại, đột nhiên động eo, thậm chí còn vỗ lên mông cô.

"A a a... Đau quá!"

Vài tiếng chan chất giòn già hạ xuống, cặp mông trắng nõn đỏ ửng lên, dịch thể đang vây kín gây thịt nhiều tới mức tràn ra ngoài, Hoắc Tuấn nhếch môi: "Đã thấy sướng chưa?"

Nhạc Dư thút thút ôm anh: "Anh mau di chuyển đi..."

"Em dâm đang thật."

Quy đầu vốn đã vùi sâu trong cơ thể, Hoắc Tuấn không lùi ra hơn một nửa rồi lại tiến vào như vừa rồi, lúc này, anh vào sâu ra cạn, sâu đến mức hạch hoa cũng phải phát trường lên. Nhạc Dư ê a rên loạn, khi thì muốn anh nhẹ nhàng, khi thì muốn anh mạnh bạo, chỉ trong chốc lát, cả người đã mềm mại thành một vũng nước.

Thấy cô lại sắp lên đỉnh, Hoắc Tuấn lập tức rút gây thịt ra, đóa hoa nhỏ phun ra một dòng nước xuân, tưới ướt hai hòn ngọc.

Anh ôm Nhạc Dư xuống quỳ, để cô đứng trên mặt đất, nhưng cô chẳng còn chút sức lực nào, một chân gác lên khuỷu tay anh, chân kia run rẩy nhón lên. Thừa dịp cửa huyết không ngừng nhấp máy, cây gây thịt lại từ từ tiến sâu vào bên trong, khiến mông Nhạc Dư va phải tử lạnh ở phía sau.

"A... To quá..."

Sợ tử lạnh không gánh nổi tiết tấu va chạm quá độ, Nhạc Dư ôm chặt Hoắc Tuấn, khiến gây thịt vào càng thêm sâu, "Chạm... Chạm đến rồi... Anh nhẹ một chút."

Hoắc Tuấn hỏi: "Anh không nhẹ ở chỗ nào?"

Cái miệng tỏ vẻ vô tội, dưới hông lại mạnh mẽ đưa đẩy.

Lúc này, Nhạc Dư đã chẳng còn sức mà trả lời, Hoắc Tuấn càng lúc càng nhanh, tiếng thở dốc bên tai cô cũng càng ngày càng nặng. Cô như đang nằm trong lò lửa, toàn thân nóng bỏng, xương cốt cũng bị hun đúc đến giòn.

Trước mắt phẳng phất những đốm lửa nhỏ, cả người tê dại, Nhạc Dư căng lưng, mười ngón tay bấm sâu lên da thịt Hoắc Tuấn, cơ thể trống rỗng, thân dưới tiết thật nhiều nước như bị mất khống chế.

Gây thịt vừa rút ra khỏi tiểu huyết bản tinh dịch nóng bỏng lên bấp đui đang run rẩy theo làn sóng cao trào, chất lỏng màu trắng đặc sệt chảy qua đầu gối, tuôn rơi đầy đất.

Nhạc Dư kiệt sức ôm cổ Hoắc Tuấn, cái bụng kêu ồm ọc hai tiếng rất không đúng lúc.

Cô hỏi: "Anh đói không?"

Hoắc Tuấn đáp: "Bây giờ thì no rồi."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ngủ

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Sau tuần này, ngày Quốc khánh sẽ đến, Nhạc Dư và các học sinh sẽ có một kỳ nghỉ dài hạn.

"Cậu muốn đi ra ngoài với tớ không?"

Nhạc Dư lắc đầu, chợt nhớ rằng Phan Bối ở đầu bên kia điện thoại sẽ không nhìn thấy nên cô bảo: "Không được, tớ muốn ở cạnh Hoắc Tuấn."

"Hoắc Tuấn?" Phan Bối tặc lưỡi, "Mặt trời mọc từ đằng tây à? Anh ấy có thời gian sao?"

"Cũng không phải." Nhạc Dư nói: "Mà là tớ muốn theo anh ấy đi làm việc."

Phan Bối: "..."

Nhạc Dư cúp điện thoại, lẳng lặng bấu môi với căn nhà trống vắng.

Tuy Hoắc Tuân không phải đi công tác xa, nhưng anh vẫn làm việc như thường. Anh không có thói được nghỉ dịp nào là nghỉ cho bằng hết như Nhạc Dư, sáng sớm tỉnh mơ đã tới công ty.

Một mình rảnh rỗi, không có việc gì làm, Nhạc Dư xuống giường, vào phòng bếp nướng mấy chiếc bánh quy nhỏ. Cô nếm thử hương vị, tự thấy không tồi, nghĩ đến việc có món ngon phải học cách chia sẻ, cô quyết định đến công ty của Hoắc Tuân.

Nhạc Dư bắt đầu hẹn hò với Hoắc Tuân khi cô còn là sinh viên năm hai, tính tới hiện tại, số lần cô đến công ty của anh có thể đếm trên một bàn tay.

Mấy năm trôi qua, chỉ có trợ lý Sử đã làm việc cùng Hoắc Tuân 7 năm biết sự tồn tại của cô, bởi vì Nhạc Dư không quá muốn đời sống của cô và anh hòa làm một.

Nếu cùng quen quá nhiều người thì sau khi chia tay sẽ rất xấu hổ.

Nhưng lúc này ở nhà lại quá nhàm chán, nhất là khi biết rõ hai người đang cùng ở trong một thành phố.

Trước kia, khi được nghỉ dài hạn mà không có Hoắc Tuân ở cạnh, cô đã sớm lên kế hoạch đi chơi với Phan Bối. Hiện tại, có anh ở cạnh, đã không thể ở bên cô mà còn chiếm đoạt thời gian của cô, thực sự là... Nhưng cô lại cố tình không giận nổi, chỉ có thể thỏa hiệp với anh.

Suy cho cùng, cô vẫn vui sướng hơn là tức giận, ngọn gió chỉ cần tùy ý thổi qua là chút oán giận ấy sẽ biến mất.

Nhạc Dư tìm túi giấy, đóng gói bánh quy lại, gói lớn cho Hoắc Tuân, mấy gói nhỏ hơn cho trợ lý Sử để anh chia cho những đồng nghiệp khác.

Ngồi trên xe taxi, những tòa nhà cao tầng ngoài cửa sổ xẹt qua trước mắt, Nhạc Dư nhớ tới lần đầu tiên qua công ty tìm Hoắc Tuân.

Khi ấy, hai người còn chưa hẹn hò được bao lâu, cô muốn tặng cho anh một niềm vui bất ngờ, trên đường đi tưởng tượng ra vô số tuồng kịch đầy cảm hứng, ví dụ như bị chặn ở ngoài cửa, tiếp tân trở mặt, hay vô tình gặp được trai đẹp tại thang máy... Nhưng tất cả những sự tưởng bở đó đều không xảy ra.

Vừa đến dưới công ty thì cô gặp ngay trợ lý Sử, được dẫn đến phòng làm việc của Hoắc Tuân cực kỳ bình thường, từng người trong phòng đều bề bộn công việc, ngay cả liếc cô một cái cũng lười.

Cô cảm thấy cực kỳ thất bại, mà chuyện thất bại hơn còn ở phía sau.

Khi ấy, Hoắc Tuân đang họp, cô say giấc trong phòng nghỉ ngơi, là Hoắc Tuân vừa họp xong qua đây đánh thức cô.

Nhạc Dư sẽ không bao giờ quên, khoảnh khắc cô vừa mở mắt ra, câu đầu tiên mà Hoắc Tuân nói là: "Chảy nước miếng kia."

Xe dừng lại, Nhạc Dư hoàn hồn, trả tiền xuống xe, suýt nữa quên mấy túi bánh quy.

Trợ lý Sử đã đứng đợi từ trước.

Sau khi nhận túi giấy trong tay Nhạc Dư, trợ lý Sử máy móc thông báo: "Thưa cô Nhạc, Hoắc tổng hiện đang họp, khoảng 20 phút nữa sẽ kết thúc."

Nhạc Dư gật đầu, "Tôi đã đọc tin nhắn rồi."

"Đúng rồi," trợ lý Sử hơi ngừng lại, "Hồ tổng cũng ở trong phòng."

"Hồ Đông Du sao?"

Hồ Đông Du là bạn nói khó của Hoắc Tuân, mặt người dạng chó[1], tự xưng là Đao Lang[2] của Bắc Hoài, cho là bản thân có thể dựng nên một hình tượng vĩ đại bằng cái tên này, kỳ thực chỉ có hiệu quả đối với người chưa từng gặp anh ta mà thôi.

[1] 人模狗样: Thân phận là con người nhưng lại hành xử như một chú chó.

[2] 刀郎 (Đao Lang): Một ca sĩ Trung Quốc từ Tứ Xuyên, Trung Quốc, có hình tượng nam tính.

Thân hình anh ta cao gầy, ở thời xa xưa, gương mặt ấy chính là kiểu thư sinh mặt trắng, mỏng manh yếu đuối. Ấn tượng đầu tiên của Nhạc Dư đối với anh ta là xinh đẹp, liếc anh ta một cái là quên tiệt cái danh "Đao Lang của Bắc Hoài".

Không chỉ có thế, người này còn hay ba hoa lăm le, cực kỳ không đứng đắn, thò ra mười câu thì chỉ có thể nghe một câu, mà độ chân thực của câu đó thì còn phải chờ nghiên cứu.

Về mặt lý thuyết, Nhạc Dư không nên làm bạn với một người như vậy, nhưng tính cô nông cạn, thích ngắm những khuôn mặt đẹp, thế nên, dù Hồ Đông Du bằng phẳng cỡ nào, cô cũng bằng lòng kết bạn với anh ta.

Đương nhiên, phần lớn là bởi anh ta là người bạn thân nhất của Hoắc Tuân, không giống với những người chỉ quen ở mức xã giao.

Cô không chỉ nông cạn, mà còn chân chó.

Vừa bước vào phòng làm việc, hỗn hợp đàn hương quện với tuyết tùng ập vào mặt Nhạc Dư.

Cô lùi về phía sau hai bước, né tránh sự nhiệt tình của Hồ Đông Du, "Cậu bình tĩnh chút đi."

"Nhàm chán."

Hồ Đông Du tùy ý nói, anh ta phui tay, quay về chỗ ngồi, "Nhất định là Tiểu Sử mật báo cho cậu, không là cậu đã nhào vào lòng tôi rồi."

Nhạc Dư liếc anh ta, "Hôm nay Hoắc Tuân không xịt nước hoa."

Hồ Đông Du bật lại: "Mùi chó."

Nhạc Dư trầm nghĩ, không hổ danh cùng mặc chung một cái quần thùng đáy mà lớn lên, đều thích động chạm đến khứu giác của cô.

"Này này, tôi nói trước nhé, không phải tôi để lộ chuyện cậu hẹn hò với Hoắc Tuân đâu, mà là cái tên Nhiếp Sướng miệng rộng cảm loa phóng thanh đi tuyên truyền khắp mọi nơi đây. Tôi không nhiều chuyện như vậy."

Vì Nhạc Dư không thích gặp bạn bè của Hoắc Tuân, anh hiếm khi nào đưa cô đi cùng. Thế nên, người ngoài đều nói Hoắc Tuân là người đàn ông hoàng kim độc thân, là hàng hiếm trong giới. Nhạc Dư lại không thèm để ý đến chuyện này, cô đã như vậy, Hoắc Tuân cũng không thèm để ý, hiểu lầm cứ thế tiếp diễn.

"Bọn họ biết thì biết thôi, cũng chẳng phải là bí mật gì."

"Cậu ngốc thế." Hồ Đông Du liếc cô, "Trọng điểm không phải là Hoắc Tuân có bạn gái, mà là cậu đã hẹn hò với cậu ta được năm năm rồi!"

Nhạc Dư yên lặng trong chốc lát, đoạn đưa túi giấy qua, "Ăn bánh quy không?"

Hồ Đông Du nghe xong, ghen một hơi ở cổ họng, thiếu chút nữa sặc nước, trừng Nhạc Dư: "Ăn!"

Nhạc Dư cười cười, trong lòng lại suy nghĩ, hơn phân nửa đám người cảm thấy ngạc nhiên kia hẳn là muốn thấy trò cười của cô mà thôi.

Tuy nhiên, giữa cô và Hoắc Tuân, không kết cục nào có thể tệ hơn chia tay, mà chuyện đó cũng chẳng có gì ghê gớm.

*

Sau khi họp xong, Hoắc Tuân quay về phòng làm việc, trong phòng chỉ còn mình Nhạc Dư.

"Hồ Đông Du đi rồi à?"

Nhạc Dư xách túi giấy đã nhẹ hơn rất nhiều, "Ăn xong thì đi luôn."

Hoắc Tuân vừa kéo lỏng cà vạt vừa tới gần cô, hỏi: "Hôm nay ở nhà chán lắm hả?"

Cô thành thật thừa nhận: "Chán chết đi được, bao lâu nữa thì anh tan làm?"

"Nếu em muốn thì giờ chúng ta có thể đi luôn."

"Mồm miệng ngọt xót."

Sau mấy cái hôn, Nhạc Dư đẩy anh ra, "Mau làm việc đi, em ngủ một giấc đây, xong việc thì gọi em rồi chúng ta đi ăn cơm tối."

Hoắc Tuân: "Hóa ra em tới đây là để ngủ à?"

Nhạc Dư tức giận nhìn anh: "Bằng không thì thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Giúp anh

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Nhạc Dư nằm mơ, mơ thấy bản thân vào năm 20 tuổi, cũng là năm cô gặp được Hoắc Tuấn.

Giữa học kỳ một của năm hai, Nhạc Dư bị lừa tiền sinh hoạt. Cô không dám nói với người nhà, lại không muốn tiêu tiền của Phan Bối, chấp nhận ăn mì một tuần. Phan Bối nhìn không nổi, giới thiệu việc làm lễ tân cho cô, một ngày 300 đồng, còn bao cả bữa trưa.

Đối với Nhạc Dư thời sinh viên, đó chắc chắn là một cái bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống, vừa nghe Phan Bối nói xong, cô lập tức gật đầu đồng ý.

Vào cuối thu, cho dù gió không lạnh thấu xương nhưng cũng khiến mặt phải đông lạnh.

Nhạc Dư đổi một bộ sườn xám xê tà đến lưng đùi trong phòng thay đồ, theo Phan Bối ra ngoài, không khí lạnh lẽo lập tức ập vào mặt. Cô không nhận được mà xoay xoa cánh tay, có phần nhưng nhớ máy sưởi ở trong phòng.

Trên thực tế, cô sắp phải đứng đón gió ở cửa khách sạn cho đến khi bữa tiệc kết thúc.

Tiền đúng là không dễ kiếm

Nhạc Dư hít hít mũi, sau đó thì thầm với Phan Bối ở bên cạnh: "Chúng ta phải đứng khoảng bao lâu?"

Phan Bối đáp: "Ít nhất là bốn tiếng. Kể có tiền thời nay hoạt động càng ngày càng chậm, cậu cố gắng lên, nếu thực sự không chịu nổi thì cũng có thể đổi người đi nghỉ, nhưng sẽ được ít tiền hơn đây."

Nhạc Dư gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhìn về phía bấp chân trần của cô bạn, "Bối Bối, cậu không thấy lạnh à?"

"Đứng riết là quen ấy mà." Phan Bối ngừng nói, đoạn hỏi, "Cậu thì sao?"

Dựa trên nguyên tắc kiếm tiền là phải có tinh thần chuyên nghiệp, cộng thêm việc nhìn thấy quản lý đang bước đến, Nhạc Dư lập tức đứng thẳng tắp: "Không lạnh!"

Thực chất, cô đã lạnh tới mức không ngừng nổi da gà.

Ngày đó, đám Nhạc Dư hứng gió lạnh tròn năm tiếng mới có cơ hội đề thờ. Gót chân cô như bị rút xương, cực kỳ đau nhức.

Bữa tiệc kết thúc, Nhạc Dư cố nén cơn đau, giữ vững khuôn mặt tươi cười chào khách. Nhìn hơn mười đôi giày da bước qua dưới mí mắt mình, cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kiếm được 300 đồng.

Nhạc Dư gặp may khi nhận được ca chiều vào ngay buổi đi làm đầu, được thêm 50 đồng tiền công so với buổi sáng. Bỏ tiền vào trong túi, cô thay quần áo, giữ nguyên lớp trang điểm vì lười, khi ra khỏi khách sạn thì trời đã tối.

Phan Bối muốn đi ăn cơm với bạn trai, mà dù có đói tới mức ngực dán lên lưng thì Nhạc Dư cũng không định làm bóng đèn. Cô xua tay từ chối lời mời đề đôi tình nhân nhỏ rời đi, trong lòng chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng lên xe buýt, về trường làm thịt gói mì cuối cùng.

Nhưng, tại bến xe buýt, cô không chờ được xe buýt, mà là một chiếc ô tô màu đen.

Cửa kính hạ xuống, Nhạc Dư nhận ra hai người trong xe, bọn họ là nhân vật chính được mời tới buổi tiệc ngày hôm nay.

"Tôi thấy chúng ta sẽ đi cùng đường đây, cô có muốn lên xe không?"

Người mở miệng là chàng trai ăn mặc lòe loẹt, nhưng Nhạc Dư lại nhìn người ở phía sau anh ta.

Bọn họ gọi anh là Hoắc tổng.

"Nhạc Nhạc, dậy đi ăn cơm nào."

Thật phiền phức.

Nhạc Dư cầm gối che mặt, lại bị người khác túm đi, cô bực bội mở mắt, gương mặt ở trước mắt hợp lại với gương mặt trong mơ, thứ vô tình như năm tháng lại chẳng hề lưu lại bất kỳ vết tích nào trên khuôn mặt anh.

"Hoắc tổng?" Hoắc Tuấn kỳ quái sờ trán cô, "Vừa nằm mơ đây à?"

Còn không phải sao?

Nhạc Dư tỉnh táo hơn, kéo Hoắc Tuấn nằm xuống rồi bò lên người anh, dán mặt lên lồng ngực rộng lớn, "Em ngủ bao lâu rồi?"

"Năm tiếng."

"Hèn gì." Cô véo tay anh, thấy anh kêu đau mới hả giận, "Em đã đứng hứng gió lạnh tận năm tiếng ở trong mơ đấy!"

"..." Tuy Hoắc Tuấn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn nhớ là phải ăn đậu hũ. Anh tỉnh bơ xoa nắn bờ mông cô, "Để anh sưởi ấm cho em nhé?"

Đáp lại anh là một tiếng xùy dài, cái tay đang tác quái trên mông lại càng ra lực.

Nhạc Dư vận người: "Em đói rồi, ăn xong hăng..." Chợt, sượt qua vật cứng rắn nào đó, cô nhìn anh với vẻ khó tin, "Không phải chứ?"

"Anh là một người đàn ông bình thường mà."

Dứt lời, Hoắc Tuấn ôm Nhạc Dư ngồi dậy, "Thu dọn đồ đạc rồi đi ăn cơm thôi."

Nhạc Dư không dám di chuyển linh tinh, cô bò xuống giường, cầm túi xách cùng áo khoác. Quay đầu nhìn Hoắc Tuấn đang chống gối hít sâu, đáng vẻ dục vọng chưa thỏa đầy chật vật, cô cười thành tiếng: "Ăn cơm xong thì đi thuê phòng đi, hôm nay chúng ta không về nhà!"

Hoắc Tuấn trực tiếp hỏi: "Khách sạn nào?"

"Chỗ mà anh từng diễn kịch bán thân[1] để em giúp anh ấy."

Giúp tới mức đặt cả bản thân vào cuộc.

[1] 卖惨 (Bán thân): Tựa như "Bán manh" là giả vờ đáng yêu, "Bán thân" là giả vờ dễ thương, không phải là bán thân nghĩa đen đâu...

Editor: "Thu dọn đồ đạc rồi đi ăn cơm thôi."

:> Suýt nữa thì chị tan cửa nát thành.

Bạn đang đọc truyện Năm Năm Ngửa Ngáy được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thật chặt (H)

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Trùng hợp thay, hôm nay bọn họ thuê đúng căn phòng lúc trước.

Nhạc Dư bị Hoắc Tuấn đè xuống giường, áo somi phanh ngang, thân dưới trần như nhộng.

Cô mở rộng hai chân, tự giác ghì chặt đầu gối, nhận lấy cây gậy thịt đang ra ra vào vào. Nơi giao hợp đầm đìa dịch thể, bắp đùi tê dại vì sự va chạm kịch liệt.

"Ừm, mạnh thêm chút nữa đi anh."

Có lẽ vì bầu không khí đến, Hoắc Tuấn phát hiện, đêm nay hai người cực kỳ phù hợp.

Hoắc Tuấn ra sức chuyển động, thầm nghĩ, sau này phải ra khách sạn nhiều hơn mới được. Cho dù nhà cao cửa rộng tới mấy, không phải cũng chỉ có từng ấy chỗ thôi sao?

Anh chống tay lên giường, dán sát vào Nhạc Dư, hai người chăm chú nhìn đối phương mà không ngừng làm tình. Mồ hôi rơi xuống mi mắt Nhạc Dư, cô chớp chớp mắt, Hoắc Tuấn đột nhiên chặn miệng cô lại, nếm hết sự ngọt ngào trong khoang miệng.

Nụ hôn chạy dọc xuống thân thể, băng qua xương quai xanh, anh liếm lên da thịt cô, khiến người dưới thân run rẩy.

Sau khi lưu luyến cặp gò bồng đảo vô số lần, anh ngậm đầu vú, khi mạnh khi nhẹ. Nhạc Dư không chịu nổi kích thích, ôm đầu anh mà run rẩy, không ngừng tiết ra dịch thể.

Cô cảm thấy bầu ngực nóng vô cùng, đầu vú cứng cáp bị lưỡi anh càn quét, tư thế vừa đâm vừa mút của Hoắc Tuấn khiến cô không thấy rõ ánh sáng của đèn trần.

Cô rên rỉ: "Nhanh quá... Ừm..."

Hoắc Tuân ăn no bầu vú, ôm eo Nhạc Dư, lật người cô lại rồi đâm vào từ phía sau.

"Em kẹp anh chặt quá đấy."

Sau đó, anh khép hai chân cô lại, huyết nhỏ càng thêm khít, vách huyết mềm mại nóng ầm ì ì lên cây gậy thịt thô to, tựa như ngàn vạn cái miệng đang mút ở nơi này nơi kia, khiến anh tê dại không dứt.

Ra vào mấy chục lần, Hoắc Tuân hôn lên tấm lưng nhẵn nhụi của Nhạc Dư. Ham muốn hôn cô dấy lên, anh không kìm nổi mà xoay cầm cô lại, chưa kịp nhắm chuẩn đã hôn ngay xuống. Anh kiểm soát lực rất tốt, không làm cô thấy đau. Nhạc Dư hé miệng, quần lấy đầu lưỡi anh, ngay cả khi nước bọt chảy xuống cũng không biết.

Tiếng hôn xen lẫn những âm thanh rên rỉ vụn vỡ.

Chỉ là, hôn lâu thì tai hại sẽ xuất hiện, Nhạc Dư cảm thấy cổ môi nhừ, quay đầu né tránh Hoắc Tuân. Nụ hôn nóng bỏng của anh rơi xuống lưng cô. Những sợi tóc xòa xuống, cô vén chúng lên sau tai, vài sợi lưa thưa ẩm ướt lòa xòa trên trán khiến ấn đường cô ngứa ngáy.

Bởi vì sự va chạm ở phía sau, mặt Nhạc Dư luôn cọ lên chiếc gối mềm mại. Cô cắn một góc gối, bầu vú đột nhiên căng lên, là Hoắc Tuân nắm lấy một bên gò bồng đảo từ phía sau.

"A...Đừng! Đừng bóp!"

Trước đó, hai điểm hồng mai đã bị mút đến sưng đỏ, chỉ cần chạm vào thì sẽ rất đau.

Nhưng trong cơn đau nhói lại xen lẫn từng làn sóng khoái cảm, dù ngoài miệng cô từ chối, nhưng lại vô thức nâng người, mặc cho Hoắc Tuân xoa nắn gò bồng đảo. Cô cảm thấy bản thân mâu thuẫn muốn chết, rõ ràng không thích sự kích thích, song lại không thể không chế sự si mê đối với dục vọng.

Triền miên hồi lâu, cảm giác muốn bắn ập đến, Hoắc Tuân đột nhiên rút gậy thịt ra, vỗ lên mông Nhạc Dư, "Bảo bối, xoay người nào."

Nhạc Dư gật đầu qua quýt rồi làm theo lời Hoắc Tuân, không ngờ gậy thịt lại ngóc đầu xâm lược khi cô vừa nằm vững, vào sâu tới tận hoa tâm. Cô thét thành tiếng, không ngừng rên rỉ, huyết hoa tiết đầm nước.

Vách huyết mềm mại ướt át co rút kịch liệt, khiến gậy thịt vừa đau vừa sướng, Hoắc Tuân nghe cổ, nộ vũ khí đầu hàng.

Bóng đêm vô biên.

Trong mấy ngày tiếp theo, Nhạc Dư không sinh hoạt ở công ty Hoắc tuân thì cũng là ở chung cư. Cô thích ngủ trong phòng nghỉ của anh, dù chạy ngược chạy xuôi giữa hai nơi cũng không cảm thấy phiền, có lẽ là vì bị thói quen lâu năm mài giũa: Chỉ cần hai người có cơ hội ở bên nhau, cho dù cách nhau một bức tường, người thì làm việc, người thì ngủ, cô cũng cảm thấy rất tốt.

Nhạc Dư cũng phát hiện bản thân có phần làm mình làm mẩy. Ngủ ở đâu mà chẳng giống nhau? Vậy mà kỳ quái thay, chỉ cần biết Hoắc Tuân đang ở gần mình, cho dù hai người không nằm cùng một nơi, cô vẫn có thể ngủ ngon hơn mấy phần.

Rõ ràng khi Hoắc Tuân đi công tác, cô vẫn rất tận hưởng cuộc sống của mình, nhưng chỉ cần anh về một cái là tất cả những tật xấu của cô sẽ lộ ra.

Thật kỳ quái.

Trong nháy mắt, kỳ nghỉ Quốc Khánh không dài không ngắn chỉ còn đúng hai ngày. Nhạc Dư vẫn ngủ đến khi mặt trời đã lên cao giống những ngày trước, vệ sinh cá nhân, thay quần áo rồi chuẩn bị tìm Hoắc Tuân ăn cơm.

Vừa ra khỏi cửa, cô nhận được một cuộc điện thoại.

Cô gái ở đầu bên kia không nói rõ nổi một câu, giọng mũi nhuốm đầm từng chữ khiến Nhạc Dư nghe thôi cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng của câu chuyện.

Người gọi đến là Trình Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bố dượng

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Trời đổ mưa lất phất.

Khi Nhạc Dư che ô tìm thấy Trình Hoan, cô bé đang run rẩy ngồi trước lối ra vào của cửa hàng tiện lợi.

"Trình Hoan."

Nghe thấy có người gọi mình, cô bé ngẩng đầu, khuôn mặt lã chã nước mắt.

Nhạc Dư nhìn mà xót xa, không phải chỉ bởi cô bé khóc, mà còn vì những vết thương cùng dấu bàn tay lấm đẫm trên gương mặt cô bé.

Không biết còn có bao nhiêu vết thương như vậy ở những nơi cô không nhìn thấy.

Nhạc Dư chẳng hỏi nhiều, chỉ lẳng lặng tới gần, nghiêng đầu về phía Trình Hoan, "Em về nhà với cô trước đã nhé."

Thấy cô bé vô thức kháng cự mà lùi về phía sau, cô vội vàng bổ sung: "Là về nhà riêng của cô ấy."

Lúc này cô bé mới thả lỏng, lau khô nước mắt trên mặt. Mí mắt bị cọ xát nhiều lần hơi nhoi nhói, hẳn là đã bị trầy da.

Trình Hoan nói: "Cô ơi, chân em đau quá."

Cuối cùng, Nhạc Dư dìu cô bé đi.

Cô không đưa cô bé đến nhà Hoắc Tuấn mà trở về căn hộ ở phố Hạnh Kiều. Căn phòng đó đứng tên cô, cô có quyền đưa bất kỳ ai tới để qua đêm.

Về điểm này, Nhạc Dư phân chia rất rạch ròi, tuy hai người đang hẹn hò nhưng không phải cái gì của người kia cũng là của người này.

Trên thực tế, dù sao hai người cũng đã ở bên nhau năm năm, sự phân chia ấy đã sớm phai mờ. Thế nhưng, Nhạc Dư vẫn cứng đầu cứng cổ nghĩ rạch ròi được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, để sau này đỡ phải lằng nhằng.

Ví dụ như chuyện phòng ốc, cho dù nhà Hoắc Tuấn lớn cỡ nào thì cũng không khiến cô cảm thấy an toàn bằng cái ổ nhỏ của mình.

"Em ngồi đây trước đi, để cô rót cho em cốc nước nhé."

Trình Hoan vội vàng níu Nhạc Dư lại, "Cô ơi, không cần phiền phức như đâu. Em.. Em có thể đi rửa tay không ạ?"

Nhìn bàn tay nhỏ nhắn, gầy gò đang nắm cổ tay mình, trong lòng Nhạc Dư mềm nhũn, dịu dàng nói: "Đương nhiên rồi."

Sau khi Trình Hoan vào nhà vệ sinh, Nhạc Dư vẫn vào phòng bếp đun nước. Vừa tìm được bình siêu tốc, cô chợt nghe thấy tiếng khóc thút thít truyền tới từ nhà vệ sinh.

Hiệu quả cách âm của căn hộ này không được tốt cho lắm.

Sau một hồi yên lặng, Nhạc Dư thờ dãi, cô phải mở vòi nước lớn hết nấc thì mới không nghe thấy tiếng nước nở kim nén và ầm ầm kia.

Nước được đun sôi, lại mười phút trôi qua, Trình Hoan mới chậm rãi bước ra từ nhà vệ sinh.

Cô bé đã ngừng khóc, sau khi rửa mặt, những vết đỏ bên má sưng lên, rơm rớm tơ máu, cực kỳ chói mắt.

Nhạc Dư biết, những vết thương nhỏ như vậy mới là đau nhất.

"Em uống nước trước đi." Cô đẩy ly qua.

Trình Hoan uống từng ngụm nước, đợi mãi không thấy Nhạc Dư mở miệng, cô bé không nhịn được mà chủ động kể chuyện.

Là Bánh Vĩ, bố dượng của cô bé xuống tay.

"Mẹ em yếu đuối, sống lệ thuộc vào ông ta, chỉ cần ông ta bảo gì là nghe nấy."

"Trước đây, ông ta mà giở trò đánh đập thì em sẽ nói lại với mẹ, nhưng em đã bỏ cuộc từ lúc nhận ra làm thế chẳng có ích gì."

"Chi phí sinh hoạt trong nhà đều phải dựa vào ông ta, mẹ không dám trái ý ông ta, đương nhiên em càng không dám. Nhưng..."

Trình Hoan như đang nhớ lại chuyện không vui, nghẹn ngào nhắm mắt, "Ông ta vốn không phải là người."

Nghe đến đây, Nhạc Dư có thể đoán được phần nào, nhưng cô không biết mình nên làm gì. Cô chỉ là một người ngoài cuộc, cho dù muốn xử lý chuyện

này thì cô cũng chẳng có tư cách.

Nhạc Dư từng chê Hoắc Tuấn lạnh lùng, nhưng đến khi thực sự đối mặt với tình huống, bản thân cô lại chẳng khá hơn là bao. Nghĩ đến Hoắc Tuấn, cô không nhận được mà suy đoán, nếu là anh thì anh sẽ làm gì?

Sau khi trút bầu tâm sự, Trình Hoan bình tĩnh hơn rất nhiều, cô bé vô cùng thỏa mãn khi Nhạc Dư bằng lòng lắng nghe, "Cô ơi, cô có thể giữ kín chuyện này không ạ?"

Nhạc Dư: "Được, cô sẽ không kể với ai đâu."

Lời hứa này cũng đồng nghĩa với việc không hỏi cả chính ý kiến của Hoắc Tuấn.

Căn hộ có một phòng ngủ lớn và một phòng sách nhỏ, phòng sách có một giường sofa. Nhạc Dư tìm hai chiếc chăn làm đệm rồi trấn an Trình Hoan đi ngủ, trước khi ra ngoài còn nói: "Cô ở ngay phòng bên cạnh, nếu em có vấn đề gì thì cứ gõ cửa là cô sẽ nghe thấy."

"Vâng." Trình Hoan ngoan ngoãn gật đầu, "Em cảm ơn cô."

Nhạc Dư về phòng, cất hộp thuốc đi. Cô ngồi ngẩn người trên giường, khi hoàn hồn thì đã nửa tiếng trôi qua.

Cảm thấy cổ họng không thoải mái, cô uống một ngụm nước, sự khó chịu chẳng hề thuyên giảm, miệng lưỡi khô khốc như nuốt phải một cân cát.

Có lẽ là bị cảm rồi.

Sau khi đón Trình Hoan, sợ vết thương của cô bé bị nhiễm trùng, Nhạc Dư gần như chỉ che dù cho cô bé, bản thân lại dầm mưa cả quãng đường.

Do tác dụng tâm lý, Nhạc Dư cảm thấy miệng khô hơn hẳn, đầu óc nhức nhối. Cô bò lên giường, khi sắp thiếp đi thì nhớ đến Hoắc Tuấn, gắng gượng gửi cho anh một tin nhắn. Chẳng bao lâu sau, Hoắc Tuấn gọi đến.

Anh hỏi: "Chuyện được giải quyết chưa em?"

Nhạc Dư đáp rồi, đoạn bảo: "Đêm nay em ngủ ở phố Hạnh Kiều nhé."

"Sao em lại ở bên đó thế..."

Hoắc Tuấn hỏi một tràng dài, nhưng cô lại chẳng nghe rõ. Mơ mơ màng màng ừ một tiếng, không quá hai giây sau, cô hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

*

Vừa vào căn hộ của Nhạc Dư, Hoắc Tuấn đã cảm thấy lạ. Trong phòng tối đen như mực, anh bật đèn lên, cùng lúc đó, có tiếng xả nước truyền đến từ phòng vệ sinh. Anh men qua theo tiếng nước, cửa phòng hé mở, một người lạ mặt bước ra ngoài.

Hoắc Tuấn dừng bước, dù anh không tiếp tục di chuyển nhưng vẫn khiến Trình Hoan giật mình. Cô bé vô cùng hoảng sợ, hai tay co lại trước ngực, tạo thành tư thế phòng vệ, hạ giọng thấp đến mức gần như khàn khàn: "Chú là ai!"

Không ngờ Nhạc Dư lại đưa học sinh về nhà.

Nhìn những vết thương trên cánh tay cùng mặt Trình Hoan, Hoắc Tuấn có thể đoán ra thân phận của cô bé, vì thế anh nói: "Chú là Hoắc Tuấn, tới tìm cô Nhạc Dư, cháu có biết cô ấy đang ở đâu không?"

Đối phương rất lịch sự, bởi vì cao hơn cô mà hơi hơi khom người, ngũ quan sắc bén, mắt đen như mực. Trình Hoan nhìn mà sửng sốt, cuối cùng cũng nhớ ra đây là nhà của Nhạc Dư. Cô bé né tránh ánh mắt của anh, lắp bắp đáp: "Cô... Cô giáo đang ở trong phòng ạ."

"Cảm ơn cháu nhé."

Nói xong, Hoắc Tuấn vòng qua Trình Hoan, bước về phía phòng ngủ. Trình Hoan vội đến ngăn cản: "Rất cuộc chú là ai thế? Sao chú lại tùy tiện vào nhà người khác như vậy?"

Hoắc Tuấn nhún mày, nhìn cô bé với ánh mắt nghiền ngẫm, cảm thấy câu hỏi này thật thừa thãi. Anh lùi về phía sau nửa bước, giữ khoảng cách giữa hai người, đoạn nói: "Chú là bạn trai của cô Nhạc."

"Hiện tại cháu có thể nhường đường một chút được không?"

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngứa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bị ốm

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Nhạc Dư rất ít khi ngã bệnh, lần cuối cùng cô ngã bệnh đã là chuyện của một năm trước.

Khi đó, cô ốm liệt giường, sau khi tiêm và hạ sốt, cô vẫn suy nhược vô cùng. Người bị ốm vừa nhạy cảm vừa yếu ớt, Hoắc Tuấn lo lắng cho cô nên mang việc về nhà, vừa làm việc vừa chăm sóc cô.

Tình trạng này kéo dài hai ngày, trong hai ngày ấy, ngoài ngủ ra thì Nhạc Dư chỉ có ăn.

Tuy nhiên, vì bị ốm, cô trở nên rất kén chọn trong việc ăn uống, không kêu chán cơm thì cũng chê cháo đặc, không bảo canh nhạt thì nói đồ ăn bị mặn, chỉ khi ăn chè đậu xanh để lạnh, cô mới cố nuốt được mấy thìa.

Hoắc Tuấn hiếm khi nào xuống bếp. Anh đã từng nấu cơm vài lần, mùi vị một lời khó nói hết, nhưng chè đậu xanh anh nấu lại rất ngon, không ngọt không ngán, vừa khéo hợp khẩu vị của Nhạc Dư.

Khi Hoắc Tuấn ngồi bên giường để nói chuyện với Nhạc Dư, cô còn tưởng mình đang nằm mơ.

"Sao anh lại tới đây?"

Sờ trán cô, không thấy nóng, Hoắc Tuấn thoáng yên tâm, nói: "Em đã ở đây thì đương nhiên anh phải tới rồi."

Mới đầu, Nhạc Dư tưởng mình chỉ bị ốm vặt, ngủ một giấc là sẽ khỏe.

Nhưng khi vừa nhìn thấy Hoắc Tuấn, cô phát hiện cả người đều không thoải mái, cứ như thể Hoắc Tuấn là chiếc kính lúp di động đối với cô.

Cô gối lên đùi Hoắc Tuấn: "Hoắc Tuấn, em khó chịu quá."

"Anh biết."

Hoắc Tuấn có chút xấu xa mà hưởng thụ sự ngoan ngoãn của Nhạc Dư vào giờ phút này, anh điều chỉnh tư thế để cô nằm thoải mái hơn, "Anh đưa em tới bệnh viện nhé."

Nhạc Dư lắc đầu từ chối.

Cô nắm rõ tình trạng sức khỏe của mình, chỉ là ốm vặt mà thôi, cần gì phải làm lớn chuyện?

Hoắc Tuấn cân nhắc một hồi, trong nhà còn có người ngoài, anh cũng không tiện ở lại, "Vậy em về nhà với anh đi, để anh chăm sóc em."

Nghe anh nói thế, Nhạc Dư mở mắt nhìn anh, một lát sau, cô mới nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng.

Đây cũng là lần đầu tiên cô thừa nhận căn hộ ở chung cư Vọng Sơn là nhà của cả cô và anh.

Trước kia, cô vô cùng bướng bỉnh, luôn gọi nơi đó là nhà của Hoắc Tuấn. Không phải của hai người, mà chỉ là của anh.

Nhận được sự đồng ý của cô, Hoắc Tuấn định bế Nhạc Dư lên, nhưng lại bị cô ngăn cản. Nếu là bình thường, cô đã sớm ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh, nhưng giờ Trình Hoan còn ở trong nhà, quả thực không được tiện lắm.

Hai người ra khỏi phòng, cửa phòng làm việc ở bên trái đóng kín. Nhạc Dư không biết Hoắc Tuấn cùng Trình Hoan đã gặp mặt nên bảo anh ra cửa chờ mình.

Hoắc Tuấn kéo cô, chỉ chỉ then cửa phòng ngủ, "Em khóa cửa phòng đi đã."

Nhạc Dư ngăn người không đáp, cô nghĩ, vẫn là Hoắc Tuấn suy nghĩ chu toàn, cô ốm một cái, đầu óc cũng lẫn lộn luôn.

Cô vâng lời khóa cửa, chờ Hoắc Tuấn ra ngoài, cô mới xoay người gõ cửa phòng làm việc.

Trình Hoan vẫn còn thức, cửa nhanh chóng mở ra, nghe Nhạc Dư nói muốn rời nhà, cô bé lập tức nói mình có thể rời đi ngay lập tức.

"Không cần đâu", Nhạc Dư cười cười, "Đêm nay em cứ ở đây đi, trong tủ lạnh có đồ ăn đấy, nếu đói thì cứ lấy mà ăn nhé."

Hai tayTrình Hoan xoắn xuýt lấy nhau, lộ rõ vẻ bồn chồn của cô bé.

Biết cô bé thấy ngại, Nhạc Dư lại nói: "Nếu xảy ra chuyện gì thì em có thể gọi cho cô. Bạn cô còn đang chờ ở ngoài, cô đi đã nhé, để anh ấy đỡ phải đợi"

lâu."

Hình ảnh người đàn ông hơi cúi đầu nói chuyện đột nhiên nảy lên trong đầu, Trình Hoan vừa chột dạ vừa lúng túng, luống cuống cúi đầu: "Phiền cô quá ạ."

Sau khi Nhạc Dư rời đi, Trình Hoan cúi đầu nhìn những vết sẹo trên cơ thể mình. Cô bé nghĩ, nhất định trên người cô Nhạc không có một vết sẹo nào.

Khi Hoắc Tuấn đưa Nhạc Dư về nhà thì đã là 10 rưỡi.

Cho Nhạc Dư uống thuốc, lại lau người giúp cô, Hoắc Tuấn đầm đìa mồ hôi. Anh đỡ Nhạc Dư nằm xuống giường rồi cầm đồ ngủ vào phòng tắm.

Bận rộn cả ngày, lại đi đi về về mấy tiếng, dù là ai thì cũng sẽ mệt lử.

Sau khi tắm xong, Hoắc Tuấn leo lên giường, ôm Nhạc Dư vào lòng, chẳng bao lâu sau, con buồn ngủ đột kích, mí mắt nặng trĩu rồi sụp xuống.

Nghe tiếng hít thở vững vàng ở bên cạnh, Nhạc Dư lại tỉnh táo đến bất ngờ.

Tuy nhiên, cổ họng rất khó chịu, mũi cũng bị tắc, nhưng vì có Hoắc Tuấn ở ngay bên cạnh, cô quyết định xem nhẹ tất cả.

Hoắc Tuấn có thói quen để đèn khi ngủ, Nhạc Dư không có vấn đề gì với việc này nên thuận theo thói quen của anh. Ánh sáng nơi đèn giường rất dịu, bao phủ hơn nửa giường. Mượn ánh sáng ấm áp, Nhạc Dư duỗi tay phác họa đường nét trên khuôn mặt Hoắc Tuấn, thầm nghĩ anh quả là đẹp trai, hơn nữa lại còn trẻ lâu.

Năm năm trước đã như vậy, năm năm sau vẫn như thế.

Nhạc Dư không khỏi buồn bực, lúc cô lật xem ảnh đại học của mình vào hai ngày trước, cô còn cảm khái là năm tháng chẳng buông tha cho ai. Bây giờ nhìn lại, nào có chuyện đó? Rõ ràng là tha cho anh chứ chẳng tha cho cô.

Lại chăm chú nhìn chiếc cằm sắc sảo của Hoắc Tuấn hồi lâu, Nhạc Dư cảm thấy thỏa mãn. Cô vui mình trong lòng anh, nói khẽ thật khẽ: "Hoắc Tuấn, em muốn ăn chè đậu xanh."

"Được, mai anh sẽ làm cho em."

Lòng ngực Nhạc Dư phập phồng, "Anh còn chưa ngủ à?"

Hoắc Tuấn đáp mà không mở mắt: "Em cứ thử bị nhìn chăm chăm mười phút xem?"

Nhạc Dư: "..."

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Giúp đỡ

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ Quốc Khánh, Nhạc Dư được thưởng thức món chè đậu xanh mà Hoắc Tuấn tự tay nấu như mong muốn.

Cô ăn hai bát lớn, lưng đổ mồ hôi, cả người sáng khoái hơn rất nhiều.

Lúc này là 9 rưỡi sáng, đoán rằng Trình Hoan đã tỉnh, Nhạc Dư gửi tin nhắn cho cô bé, nội dung cơ bản là, nếu Trình Hoan không muốn ăn bánh mì trong tủ lạnh, lát nữa cô có thể mang bữa sáng về cho cô bé.

Mười phút sau, Trình Hoan mới trả lời.

Đọc tin nhắn xong, Nhạc Dư cầm di động chạy vào phòng bếp.

Hoắc Tuấn đang rửa bát trong phòng bếp, nghe thấy tiếng bước chân cũng chẳng ngẩng đầu lên: "Làm sao thế?"

"Trình Hoan nói cô bé về nhà trước rồi."

Nhạc Dư nghiêng người nhìn Hoắc Tuấn, "Anh nói xem, cô bé có thể về đâu đây?"

Hoắc Tuấn cũng nhìn cô: "Em quan tâm đến cô bé thật đấy."

"Đương nhiên rồi, cô bé là học sinh của em mà."

Vì tiếng nước quá ồn, Hoắc Tuấn đóng vùi nước, "Tiếp theo em định làm gì?"

Nhạc Dư thờ dãi ở trong lòng, quả nhiên không gì có thể gạt được anh.

Cho dù cô đã đồng ý với Trình Hoan là sẽ không tiết lộ chuyện này, nhưng Hoắc Tuấn chỉ cần động não là có thể đoán được lý do.

Cô nói: "Em từng nghĩ tới việc báo cảnh sát, nhưng Trình Hoan vẫn còn là trẻ vị thành niên, hơn nữa..."

Hơn nữa, cô bé còn có một người mẹ nhẫn nhục chịu đựng.

Trình Hoan đã nghĩ đến việc chạy trốn, tố cáo vô số lần, ngay cả khuyên mẹ ly hôn với bố dượng cũng có, kết quả là đều không giải quyết được gì.

Bởi vì, cô bé không dám đánh cược, mẹ cô bé cũng không dám đánh cược.

Trình Hoan vẫn còn là trẻ vị thành niên, có một người mẹ vừa yếu đuối vừa là nhược điểm của cô bé, nếu làm lớn chuyện thì chỉ chữa được ngọn chứ không trị tận gốc, có khả năng sẽ nhận lại một trận đòn tàn nhẫn hơn, thậm chí còn có thể liên lụy đến cả mẹ cô bé.

Trình Hoan có quá nhiều điều phải lo lắng, nên mới chọn che lấp sự việc, cho dù Nhạc Dư khó chịu tới mấy thì cũng chỉ có thể tôn trọng sự lựa chọn của cô bé.

Cô không nói toạc ra mà chuyển hướng câu chuyện: "Tóm lại, không thể báo cảnh sát. Nếu không muốn tình huống càng thêm bết bát thì cô bé phải tạm thời rời khỏi gia đình kia, tránh xa bạo lực dưới sự trợ giúp của người khác, cho đến khi cô bé đủ tư cách và khả năng sống độc lập."

Hoắc Tuấn mặt không đổi sắc lắng nghe, sau đó gãi đúng chỗ ngứa: "Em chính là người trợ giúp đó."

Nhạc Dư do dự gật đầu, hỏi: "Anh thấy thế nào?"

Hoắc Tuấn rửa tay, lau khô rồi mới nói: "Em nói trước đi, em định giúp cô bé thế nào."

"Sau này phía nhà trường sẽ xếp thêm lớp học vào thứ bảy, em có thể gọi cho nhà Trình Hoan, nói học sinh cần phải học bù, phải giảm cơ hội về nhà. Tuy nhiên, Trình Hoan đã từng nói, sở dĩ cô bé về nhà hai tuần một lần là vì tiền sinh hoạt, nên em muốn..."

Hoắc Tuấn tiếp lời: "Nên em muốn giúp đỡ cô bé, nhưng chỉ giúp đỡ một chút, cô bé phải tự giải quyết phần còn lại."

Anh hiểu rõ tính tình của Nhạc Dư.

Từ trước đến nay, cô luôn phân chia rạch ròi với anh, đặc biệt là về chuyện tiền nong.

Căn cứ vào điều kiện kinh tế hiện tại, cô chỉ có thể cung cấp một phần nhỏ cho Trình Hoan. Tuy cô lương thiện, nhưng cũng không phải là thánh mẫu, cô sẽ không chặt đứt đường lui của bản thân vì giúp đỡ người khác.

Hơn nữa, đưa người con cá không bằng dạy người bắt cá.

Quả nhiên, Nhạc Dư nghe xong thì búng tay cái tách, giang tay ôm anh, "Chao ôi, anh hiểu em thật đấy."

Hoắc Tuấn lại không choáng váng vì sự chủ động của cô, "Cô bé không thể nào ở trường mãi được, nếu muốn để cô bé tự kiếm phí sinh hoạt thì cô bé sẽ phải ra ngoài làm việc. Trên trường kiểm soát chuyện ra vào, nếu cô bé không về nhà... Em định để cô bé trọ bên phố Hạnh Kiều sao?"

Tất cả đều bị anh nói trúng, Nhạc Dư hậm hực sờ chóp mũi: "Đúng là chẳng có gì gạt được anh cả."

"Hừ."

Hoắc Tuấn hừ lạnh một tiếng, "Cái cô học sinh này giỏi kiếm chuyện cho em thật đấy."

Nếu anh đoán không nhầm, có lẽ Nhạc Dư sẽ nhờ anh tìm một công việc nhẹ nhàng giúp Trình Hoan. Đối với học sinh, việc học vẫn là quan trọng nhất, làm thêm kiếm tiền chỉ là thuận tiện, không thể chiếm đoạt toàn bộ thời gian.

Hoắc Tuấn nghĩ, vị Trình Hoan này đúng là có bản lĩnh.

Tuy anh và Nhạc Dư đã ở bên nhau thật lâu, nhưng cô chẳng mấy khi chủ động yêu cầu điều gì. Cô vừa lên làm chủ nhiệm lớp năm nay, tiền thì không nhiều, lại đề ra cả tá việc.

Nhưng như vậy cũng không phải không có chỗ tốt, Nhạc Dư bằng lòng dựa vào anh để đi cửa sau, quan hệ giữa hai người sẽ tiến thêm một bước, anh mừng khi nhìn thấy kết quả này.

"Hôm nay là ngày nghỉ cuối, ký túc xá hẳn là đã mở cửa, em không cần phải lo cô bé không có nơi đặt chân đâu." Hoắc Tuân ôm Nhạc Dư ra khỏi phòng bếp, "Chờ ngày mai khai giảng thì hẳn nói lại với cô bé, không phải anh muốn đả kích em, nhưng chưa chắc cô bé đã bằng lòng với kế hoạch của em đâu."

Nhạc Dư lạnh nhạt nhún vai: "Nếu cô bé không đồng ý thì em cũng chẳng còn cách nào khác." Cô chớp chớp mắt, "Anh cũng nói em chỉ là giáo viên chủ nhiệm của cô bé, có thể giúp đến nước này, em cũng đã tận tình tận nghĩa rồi."

Xem ra cô vẫn còn khá tỉnh táo.

Hoắc Tuân hài lòng vuốt ve khuôn mặt cô, nói lời khen ngợi: "Em phải làm thế mới đúng."

Tạm thời giải quyết được vấn đề trước mắt, Nhạc Dư thở phào nhẹ nhõm. Theo động tác của Hoắc Tuân, cô ngồi lên đùi anh, cảm khái: "Không ngờ kỳ nghỉ của em lại kết thúc như vậy."

Hoắc Tuân liếc cô, hỏi: "Hôm nay anh không phải đến công ty, em có muốn làm gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Rung động

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Nhạc Dư muốn ở nhà hết ngày, mà ở nhà thì có thể làm gì, không cần nói đáp án cũng biết. Lạ lùng thay, Hoắc Tuân lại buông lời từ chối, anh nói: "Em còn đang ốm mà, không nên vận động mạnh làm gì."

Lại còn giả vờ đứng đắn.

Nhạc Dư bĩu môi, "Vậy chúng ta ra ngoài chơi đi, xem như hẹn hò luôn. Lâu lắm rồi chúng ta chưa hẹn hò đấy."

Cô chẳng hề phóng đại.

Bởi vì chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, về cơ bản, chỉ cần cô và Hoắc Tuân có cơ hội ở bên nhau, hai người sẽ dành 80% thời gian để làm tình, 20% còn lại để dùng bữa. Với những hoạt động bình thường của các cặp các đôi như đi dạo phố, xem phim, vui chơi, chỉ có Nhạc Dư và Hoắc Tuân của ba năm trước mới có thời gian để làm.

Hoắc Tuân đồng ý, vỗ vào mông Nhạc Dư một cái, ý bảo cô đứng lên.

Kết quả, cô ngồi bất động, còn nũng nịu nói: "Em đang bị ốm, anh ôm em đi thay quần áo đi."

"Lại mang thù rồi." Sự cò uốn éo, khiến chính mình phản ứng, Hoắc Tuân dứt khoát bế ngang cô vào phòng để thay đồ. Sau khi xong xuôi, quai hàm đã căng cứng thật lâu của anh mới thả lỏng, vừa tê vừa xót.

Anh cảm thấy bất đắc dĩ, Nhạc Dư quả là biết cách trừng phạt anh, nhưng thật oan uổng quá! Rõ ràng anh cự tuyệt vì muốn tốt cho cô, tại sao cô còn phải giầy vò anh một trận thì mới chịu bỏ qua?

Lòng dạ Nhạc Dư tựa như kim dưới đáy biển.

Nhưng, Hoắc Tuân không thể không thừa nhận, anh nguyện ý xuống đáy biển mò kim.

Vào thu tháng mười, gió se se lạnh, ánh mắt dịu nhẹ. Nhạc Dư muốn tới Diệp Sơn ngắm lá phong, nơi này có chút xa, phải lái xe khoảng một tiếng rưỡi.

Khi cô đang rối rắm, Hoắc Tuân giúp cô quyết định: "Nếu muốn đi thì cứ đi thôi, có mấy khi chúng ta rảnh rang thế này đâu."

Khi hai người có mặt tại Diệp Sơn cũng là thời điểm nắng nóng nhất, nhưng vì có gió nên không quá khó chịu.

Sau khi mua vé vào cửa, Nhạc Dư và Hoắc Tuân theo chân dòng người một đoạn đường. Phát hiện người đông thế ồ, thực sự không mang lại bầu không khí ngắm cảnh tốt đẹp, họ bèn rẽ vào một lối khác. May mắn thay, con đường vừa chọn không có bất kỳ bóng người nào.

Ở Địch Sơn, lá phong nhuộm đỏ nửa bầu trời, chẳng hề mang dáng vẻ hoang vu vì ít người, ngược lại, nơi đâu cũng là cảnh đẹp.

Trước mắt là ánh sáng rực rỡ, làn gió khô ráo mát mẻ luồn qua tóc Nhạc Dư, cô hít sâu một hơi, tinh thần sảng khoái, vỗ vỗ bàn tay đang ôm eo mình của Hoắc Tuân, "Chúng ta từng tới Địch Sơn một lần rồi đấy, anh còn nhớ không?"

Hoắc Tuân gật đầu: "Đương nhiên rồi, đó cũng là lúc em bắt đầu thích anh."

Nhạc Dư trừng anh: "Sao anh có thể tự luyện đến mức ấy nhỉ? Rõ ràng là anh mặt dày chạy đến mà?"

Hoắc Tuân không công nhận mà cũng chẳng bác bỏ, chỉ cười cười.

Nhạc Dư nhìn đến xuất thần, ngoài miệng nói cứng nhưng trong lòng lại thỏa hiệp. Hoắc Tuân nói không sai, cô quả thực rung động vì anh chính vào lúc đó.

Thời còn là sinh viên, Nhạc Dư học khoa tiếng Trung.

Sau nửa kỳ đầu của năm ba, vài người bạn trong lớp hẹn nhau đi Địch Sơn hai ngày một đêm để sưu tầm dân ca [1], trọ tại khách sạn duy nhất trên núi.

[1] Bên Trung Quốc, sau khi giải phóng, khi mọi người nói đến sưu tầm dân ca thì chỉ giới hạn trong sưu tầm những bài dân ca truyền miệng, thần thoại, truyền thuyết, ca dao, truyện cổ, ngôn ngữ, hí kịch và câu đố.

Có người hỏi Nhạc Dư có tham gia hay không, cô đồng ý chẳng chút do dự.

Nhạc Dư là một kẻ lười biếng, cô sảng khoái chấp nhận lời mời leo núi cũng là có nguyên nhân.

Khi ấy, Hoắc Tuân đã theo đuổi cô được nửa năm, cô bị anh quấy nhiễu đến phiền lòng, dứt khoát mượn cơ hội này để trốn hai ngày, sắp xếp chút vật dụng hàng ngày một cách qua loa rồi khởi hành cùng đoàn tới Địch Sơn.

Kết quả, ban đêm lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vì thức ăn của khách sạn có phần tàn tệ nên cả đoàn quyết định giải quyết cơm tối tại quán đồ nướng dưới chân núi.

Tuy Nhạc Dư có một tình yêu mãnh liệt đối với đồ nướng, nhưng lại không có một cái dạ dày tiêu hóa được đồ nướng. Vừa ăn mấy xiên thịt, bệnh đau dạ dày liền kéo đến, đau đớn như bị người ta véo cả trăm cái.

Khi thực sự không chịu nổi nữa, Nhạc Dư mới nói muốn về khách sạn trước. Có người định đưa cô về, nhưng vì không muốn làm ảnh hưởng đến niềm vui của mọi người nên cô mạnh miệng nói: "Mình biết đường về, trên đường đèn đóm lại sáng choang, không cần phải lo cho mình đâu."

Đa số người đi chuyến này là nữ sinh, Phan Bối lại không ở đây, thấy Nhạc Dư nói có thể tự về, bảy, tám nữ sinh kéo hai nam sinh đang rục rịch xuống, chẳng hề khách sáo giữ lại cô nữa.

Trên đường về, Nhạc Dư hối hận.

Tuy ven đường có đèn, nhưng xung quanh không có lấy một bóng người, đi đêm một mình vừa lẻ loi vừa khủng khiếp.

Nhiệt độ trên núi về đêm rất khác với ban ngày, những cơn gió nhẹ nhàng, ảm áp vào ban ngày đều trở nên dữ dội và khốc liệt vào ban đêm, khiến Nhạc Dư run rẩy, cộng thêm bệnh đau dạ dày đang hoành hành, cô còn tưởng là mình sẽ chết ở trên đường.

Đúng lúc này, Nhạc Dư chợt loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi điện thoại, đang vô thức muốn gọi người, khi sắp hô thành tiếng thì lý trí lập tức trở về, trực tiếp yên lặng. Đối phương là một người đàn ông xa lạ, trong hoàn cảnh này, dường như không quá an toàn.

Khi Nhạc Dư lâm vào tình thế bế tắc, một trận quặn thắt truyền đến không đúng lúc. Cô đau tới mức ôm bụng ngồi xuống, gắng sức chịu đựng đến mức toát cả mồ hôi lạnh.

Không biết bao lâu sau, Nhạc Dư choáng váng, dưới chân mềm nhũn, mắt nở đom đóm, mà ánh sao soi sáng mặt đất cũng khắc họa rõ nét bóng người màu đen --

"Tôi tìm thấy cô ấy rồi."

Giọng nói này thật quen thuộc.

Nhạc Dư nhắm mắt ngẩng đầu, suýt chút nữa không nhìn rõ bộ dạng của đối phương, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua cái cằm với đường cong xinh đẹp kia, cô lập tức nhận ra người đến là ai, nước mắt mắt không chế mà rơi xuống.

"Hoắc Tuân..."

Đêm hôm ấy, vào thời khắc Nhạc Dư được Hoắc Tuân ôm ngang vào lòng, cô nghĩ --

Lá phong mùa thu thật là đẹp.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Editor: "Lòng dạ của Nhạc Dư tựa như kim dưới đáy biển.

Nhưng, Hoắc Tuấn không thể không thừa nhận, anh nguyện ý xuống đáy biển mò kim."

Mỗi một lần edit là một lần ăn thức ăn cho chó, bụng no quá...

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ấu trĩ

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Chủ nhật là ngày học bù bài của thứ sáu.

Tiết ngữ văn của lớp 11 ban 6 được xếp vào tiết cuối cùng của buổi sáng, sau khi tan học chính là thời điểm tốt để tìm Trình Hoan trò chuyện.

"Em muốn ăn gì thì cứ gọi đi." Nhạc Dư đưa thực đơn qua, "Hôm nay cô giáo mời!"

Trình Hoan có phần ngại ngùng, sau khi nhận thực đơn, cô bé chỉ dè dặt chọn đúng một phần trứng xào cà chua.

Nhạc Dư nhìn hai gò má đã hờm lại vì gầy trên khuôn mặt cô bé, chẳng hề thấy chút tinh thần phấn chấn của một học sinh lớp 11, cứ như thể gió chỉ cần lướt qua cũng có thể thổi bay người trước mặt. Cô nhóc này thấy thẹn thùng cũng là chuyện bình thường, cô thậm chí nghĩ như vậy, đoạn vung tay chọn liền mấy món thịt, chay mặn phối hợp, ăn không hết cũng chẳng sao, nhưng phải đủ dinh dưỡng.

Trước khi đồ ăn được bung lên, Nhạc Dư hỏi hôm qua Trình Hoan có về ký túc xá ngủ hay không.

Sau khi mím môi trầm mặc hồi lâu, cô bé lắc đầu: "Vết thương trên mặt còn chưa khỏi hẳn nên em không dám về ký túc xá, đêm qua em ngủ ở..." Cô bé dè dặt nhìn Nhạc Dư, "... Ở quán net ạ."

Nhắc đến thương tích, Nhạc Dư vô thức nhìn vết bầm trên mặt Trình Hoan, so với hôm trước thì giờ đã không thể thấy rõ. Ngay sau đó, cô nghiêm khắc nói: "Lẽ ra em phải báo cho cô một tiếng chứ. Em vẫn còn chưa đủ tuổi trưởng thành, cô không biết em đã tới quán net nào, nhưng những nơi như vậy tốt xấu lẫn lộn, em có biết qua đêm ở đó là chuyện nguy hiểm cỡ nào đối với một cô gái không?"

Trình Hoan không dám lên tiếng, chỉ cúi đầu thật thấp, vô cùng giống một con lạc đà vùi mình trong đồng cát.

Nhạc Dư thờ dãi, ngữ điệu mềm mỏng hơn: "Trình Hoan, sau này em đừng tới những nơi vậy nữa, biết chưa?"

"Nhưng cô ơi..." Vành mắt Trình Hoan đỏ ửng lên, "Em không muốn về nhà." Cũng chẳng có nơi nào để đi.

Vì thế, Nhạc Dư lời ít ý nhiều nói ra quyết định của mình.

Sau khi nghe xong, Trình Hoan thất thần hồi lâu, bàn tay giấu dưới khăn trải bàn điên cuồng siết chặt, "Cô ơi, ý cô là... Em có thể ở nhà cô sao?"

"Đúng vậy. Về tiền sinh hoạt, cô có thể tìm giúp em một công việc nhân hạ. Nếu vẫn không đủ chi tiêu thì cô sẽ giúp em, em không phải lo đâu."

"Không.. Không cần đâu ạ!" Trình Hoan vội vàng lắc đầu, "Cô đừng đưa tiền cho em, cô đồng ý để em ở nhà cô là em đã rất vui rồi, phần còn lại em sẽ tự nghĩ cách kiếm ạ."

Nhạc Dư vỗ về bờ vai cô bé để cô bé thả lỏng hơn, "Em mới bao nhiêu tuổi mà còn tự nghĩ cách kiếm tiền? Em là học sinh của cô, cô giúp em thì có gì đâu. Hơn nữa, việc học vẫn là quan trọng nhất, nếu em mệt mỏi sinh bệnh thì cô sẽ rất lo lắng. Đừng đeo bòng nhiều áp lực quá, sống thật tốt, học thật giỏi mới là điều em có thể làm để giúp cô bớt lo."

Trình Hoan phải cắn môi dưới thật chặt mới ngăn được dòng nước mắt, ngay giờ khắc này, cô bé chân thành cảm tạ Nhạc Dư.

Vào buổi chiều, trước khi tan học, Nhạc Dư dạo một vòng quanh lớp theo thói quen. Môn cô đảm nhiệm là ngữ văn, phần lớn thời gian đều nhường lớp

tự học cho giáo viên dạy môn khác, nhưng kỳ nghỉ quốc khánh dài hạn chỉ vừa kết thúc nên không có giáo viên nào chiếm đóng lớp tự học hôm nay.

Chuông tan học reo lên, Nhạc Dư gõ tấm bảng đã viết sẵn chữ, "Ngày mai sẽ kiểm tra đọc thuộc lòng bài này, đừng nghĩ đến chuyện lừa dối cho qua, nghe rõ chưa?"

"Đã rõ!"

Quan hệ giữa Nhạc Dư và đám học sinh không tồi, nên vui đùa thì vui đùa, cần nghiêm khắc thì nghiêm khắc, thế nên học sinh có vẻ nghe lời cô, ít nhất nhìn mặt ngoài thì là như vậy.

Cô khẽ nâng cằm, "Được rồi, tan học đi."

Sau tiếng ra lệnh, phòng học bỗng trở nên ồn ào. Nhạc Dư vừa rút đi động từ túi vừa ra ngoài phòng học, tin nhắn hỏi khi nào Hoắc Tuấn tan tầm vừa được gửi đi, cô đã bị người khác gọi lại.

"Có chuyện gì thế?"

Người gọi Nhạc Dư là Lục Thương, cậu đeo nghiêng ba lô, nhìn kích cỡ ba lô, có lẽ bên trong chẳng có lấy một quyển sách.

Nhưng lúc này đã tan trường, Nhạc Dư lười mở miệng chất vấn.

Lục Thương kéo khóa ba lô, rút ra một hộp quà, chiếc ba lô chẳng mấy đầy đặn lập tức xẹp hơn phân nửa. Cậu đưa hộp quà cho Nhạc Dư: "Cô ơi, tặng cô này."

Nhạc Dư không nhận: "Tặng cô sao?"

"Vâng. Lần trước không mời cô ăn cơm nên em thay bằng cái này."

Cánh tay đang duỗi của cậu khẽ nâng cao thêm một chút, "Cô nhận quà đi cô."

Thấy nam sinh ở trước mặt rầu rĩ gọi mình một tiếng như vậy, trong lòng Nhạc Dư buồn cười nhưng vẫn nhận hộp quà: "Cảm ơn em."

"...Đúng rồi," Thấy Nhạc Dư định đi, Lục Thương lại gọi cô lần nữa, "Người bán nói phải để trong ngăn đá mấy tiếng rồi mới nên ăn, sẽ ngon hơn cô ạ."

Là đồ ăn sao? Nhạc Dư lắc lắc thứ trong tay: "Cô biết rồi. Em về sớm đi không nguy hiểm lắm."

Nhạc Dư càng lúc càng xa, còn Lục Thương vẫn đứng đó hồi lâu. Cậu buồn bực nghĩ, vì sao cô không đưa cậu về nhà? Rõ ràng bọn họ "thuận đường" cơ mà.

Khi Nhạc Dư về đến nhà, Hoắc Tuấn vừa thay xong quần áo cũng bước ra khỏi phòng.

"Hôm nay anh về sớm vậy."

Nhạc Dư nhón chân, đón lấy nụ hôn của Hoắc Tuấn, phân tâm hỏi: "Vừa ăn gì mà miệng ngọt thế?"

Hoắc Tuấn hôn cho đã rồi mới chịu rời khỏi bờ môi cô: "Hai viên kẹo quýt mà em để trong ngăn tủ đấy."

Nhạc Dư cảm thấy kỳ quái: "Sao gần đây anh thích ăn đồ ngọt vậy?"

"Anh có bao giờ kén ăn đâu."

"Hừ."

Nhạc Dư lười phải phản bác.

Cô chưa từng thấy ai kén cá chọn canh như Hoắc Tuấn, món này không lành mạnh, món kia cũng y chang, cứ như thể chẳng có gì lọt được vào mắt xanh của anh. Có lẽ, ưu điểm nhỏ bé duy nhất của việc này là: Chỉ cần món ăn nào nhận được sự công nhận từ Hoắc Tuấn, cô nhất định sẽ thích món đó.

Cô nhét hộp quà vào lòng anh, "Cầm rồi ăn đi, chàng trai không kén ăn."

"Cái gì đây?"

Nhạc Dư buộc tóc lên, khuôn mặt trắng nõn như véo ra nước chẳng có chút vẻ mệt mỏi nào. Cô cười gian: "Sôcôla Lục Thương tặng đấy."

Đối với Hoắc Tuấn, hai chữ Lục Thương quả thực tựa như một bãi mìn, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ nổ tung. Anh vẫn luôn cho rằng Lục Thương thích Nhạc Dư, nếu không phải đang thích thì chính là chuẩn bị thích!

"Em có nhớ anh đã nói gì không? Bây giờ ngay cả sôcôla cũng tặng, em còn dám nói là tên nhóc đó không thích em không?" Hoắc Tuấn lắc mạnh hộp quà, "Mấy thằng nhóc thời nay đúng là ghê gớm thật!"

Nhạc Dư thích nhìn anh ăn bậy giấm. Cô thường thức dăng về này trong chốc lát, đoạn lại gần rồi vòng tay ôm cổ người thương, "Anh đúng là mê ăn giấm thật đấy. Cái hộp này chỉ là quà bồi thường cho bữa cơm cậu bé mời hụt em trước đó thôi, anh nghĩ linh tinh cái gì vậy?"

Hoắc Tuấn lập tức bắt được trọng trọng điểm: "Tên nhóc đó còn muốn mời em ăn cơm nữa cơ á?"

"..." Nhạc Dư cảm thấy anh đã hết thuốc chữa. Cô buông tay, bước về phía nhà vệ sinh, chẳng ngoảnh đầu nói: "Hoắc Tuấn, anh ấu trĩ quá đấy."

Hoắc Tuấn ấu trĩ cúi đầu nhìn hộp quà, rồi lại ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Nhạc Dư, sau đó trực tiếp mở bung hộp, đồ toàn bộ sôcôla ở bên trong lên bàn. Tuy số lượng không nhiều, chỉ khoảng mười bốn, mười lăm viên, nhưng quý ở sự tinh tế, chỉ cần nhìn giấy gói thôi đã cảm thấy mùi vị không tệ, có thể thấy người tặng quà suy nghĩ rất thấu đáo. Hoắc Tuấn lầm bầm: "Xanh xanh đỏ đỏ, mất thẩm mỹ kiểu gì vậy."

Khi Nhạc Dư bước ra từ phòng vệ sinh, cô đá phải cái hộp không ở dưới chân, trông thấy Hoắc Tuấn không ngồi trên sofa mà đang tựa vào bàn để bóc vỏ sôcôla. Một lớp giấy bạc sặc sỡ phủ kín thùng rác ở bên tay trái của anh, mà trong tay anh chỉ còn đúng hai viên kẹo.

"Sao anh ăn nhanh thế!?"

Hoắc Tuấn cười lạnh, tiếp tục bỏ một viên vào miệng: "Ngày mai em nhớ nói cho cái thằng nhóc Lục Thương kia biết, toàn bộ số kẹo cậu ta tặng đều đã vào bụng bạn trai em rồi!"

Nhạc Dư dờ khóc dờ cười, đá đá đùi anh: "Nói anh ấu trĩ là còn khen anh đấy."

Hoắc Tuấn túm lấy mắt cá chân cô, "Hôm nay anh ăn nhiều như vậy mà còn chưa vận động đâu, thiếu chút nữa chết vì ngọt rồi đây này, em có muốn cảm thụ sâu sắc sự ấu trĩ của anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phạt rượu

Convert: Vespertine

Editor || Beta: Manh

Trước khi ngủ, Nhạc Dư bôi kem dưỡng ẩm, đột nhiên nhớ tới sự kiện Cao Vân báo với cô trước lúc tan trường. Cô bò lên giường, dựa sát vào Hoắc Tuấn, nói: "Hôm nay trường khối nói với em một chuyện."

Cô thuật lại lời của Cao Vân, đoạn hỏi: "Anh thấy em có nên đi không?"

Hoắc Tuấn liếc cô, đưa ra kết luận: "Thú vị thật."

"Anh trả lời kiểu gì đấy?" Nhạc Dư trừng anh, "Anh chỉ cần nói xem em có nên đi hay không thôi."

"Đi chứ, tội gì mà không đi? Em tới đó rồi tiện thể câu luôn một con cá lớn béo bỏ đi, tốt nhất là mang về nhà nuôi mấy ngày xem có thể ăn được vào bụng không."

Lời này kỳ quái vô cùng, cứ như thể mang theo một cạm bẫy nào đó.

Nhạc Dư ngơ vờ ngồi thẳng dậy, thử hỏi dò: "Ý của anh là không nên hả?"

"Chắc, anh nghiêm túc đấy chứ." Về mặt Hoắc Tuấn trở nên nghiêm trang, "Em đi đi, quen biết thêm nhiều người cũng tốt."

Nhạc Dư cứ cảm thấy có chỗ nào là lạ, ngập ngừng nói đã biết, mãi cho đến ngày chủ nhật, cô mới thực sự hiểu vì sao anh lại khác thường như vậy.

Bữa cơm được đặt tại vườn Hải Đường trên đường Tây Hà.

Nhạc Dư chưa bao giờ tới đây, cho dù đã ra cửa từ sớm nhưng cô vẫn đến trễ vì ùn tắc giao thông. Đợi đến khi cô có mặt tại vườn Hải Đường, Cao Vân đã đợi cô gần mười phút.

"Xin lỗi chị, đường tắc quá ạ."

Cao Vân dịu dàng cười nói: "Đường Tây Hà mà, không tắc mới là lạ."

Chỉ quãng tay qua vai Nhạc Dư, "Đi thôi, vào thang máy rồi lên phòng 602 nào."

"602?"

"602 làm sao?"

Cô vội vã xua tay: "Không có gì, không có gì ạ."

Đúng lúc này, thang máy dừng ở tầng một, cô nghiêng người để Cao Vân vào trước, "Thang máy đến rồi chị ơi."

Đề tài kia cứ thế bị bỏ qua.

Phòng 602 nằm ở cuối hành lang, Nhạc Dư đi song song với Cao Vân, trong đầu không ngừng ngẫm lại xem rốt cuộc bản thân đã từng nghe qua con số này ở nơi nào, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

"Đến rồi."

Nhạc Dư vô thức ngừng đầu, ngay khi nhìn biển số phòng, cô chợt nhớ rốt cuộc mình đã nghe được con số 602 từ nơi nào.

Hoắc Tuấn đã từng nói qua.

Ngay tối thứ sáu, sau khi vừa tắm xong, cô thấy anh tựa lên giường trò chuyện với người khác, con số 602 này từng xuất hiện trong miệng anh một lần.

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Nhân viên phục vụ đẩy cửa phòng ra, Nhạc Dư theo sau Cao Vân, mắt thoáng đảo qua, đã có hơn nửa số người đến. Cô lập tức nhìn thấy khuôn mặt mà chính mình quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Hoắc Tuấn thối tha, hèn gì đem đó lại bảo cô tới câu cá lớn, hóa ra là tới để câu anh sao?

Đúng là không biết xấu hổ, còn dám tự nhận mình là một con cá béo bở!

Nhạc Dư bực mình, định trừng Hoắc Tuấn một cái, song lại hiểu rằng bản thân phải có chừng mực. Kể từ khi cô bước vào phòng, anh vẫn giữ sắc mặt lạnh nhạt, chỉ liếc cô một cái rồi thôi, quả thực xem cô như không khí.

Cô lập tức hiểu ra, lúc này cô và anh chỉ là hai kẻ xa lạ mới gặp mặt, phải giả bộ không quen biết.

Hơn nữa, chỉ có thể trách cô không chịu công khai chứ chẳng thể trách gì Hoắc Tuấn.

"Ái chà, tổ trưởng Cao còn dẫn theo cả mỹ nữ cơ à, giới thiệu một chút đi nào."

Ngoài Nhạc Dư và Cao Vân chưa ngồi vào bàn, hiện đã có năm nam một nữ an vị. Trong đó có hai người quen của cô, một người là Hoắc Tuấn, người còn lại là ông Cao, hiệu trưởng của trường Bắc Hoài.

Người mở miệng đầu tiên là một người đàn ông mắt híp mũi cao, treo một cặp kính trên sống mũi, giọng rất lớn, có phần trái ngược với vẻ bề ngoài, hẳn là thuộc loại người ôn ào, chuyên hâm nóng bầu không khí trên các bàn tiệc.

Cao Vân cười nói bị kẹt xe trên đường đến, nhưng không nói rõ là ai kẹt, chỉ hàm hồ cho qua chuyện. Sau đó, chị mở lời giới thiệu: "Đây là Nhạc Dư, giáo viên ngữ văn tài giỏi của trường Bắc Hoài chúng tôi, năng lực làm việc rất xuất sắc."

Nhạc Dư được khen cảm thấy có phần mờ mịt, cô ở Bắc Hoài gần hai, ba năm mới được lên chức chủ nhiệm, nào có tài giỏi như lời Cao Vân phóng đại?

Nhưng trong trường hợp này, ngoài tiếp tục gật đầu cười nói, một nhân vật tiêu tốt như cô đâu thể làm gì khác? Cô cũng không dám vênh vao như Hoắc Tuấn đang ngồi trên ghế chủ vị.

Nghĩ đến đây, cô càng thêm bực bội.

Sau khi Nhạc Dư chào hỏi, gã đàn ông đeo kính cũng giới thiệu những người có mặt tại đây. Lúc này cô mới biết, Hoắc Tuấn xuất hiện ở đây là vì trường Bắc Hoài muốn mở rộng khu ký túc xá, hợp tác với công ty của anh trong hạng mục công trình[1] này.

[1] 工程项目: Hạng mục công trình là một phần công trình có công năng có thể vận hành một cách độc lập. (Ví dụ khi xây một công trình là tòa nhà làm việc có nhiều hạng mục, trong đó tường rào bảo vệ có thể coi là một hạng mục công trình) (Shac.vn).

Nhạc Dư không ngờ anh lại đột nhiên trở thành cha nuôi[2] của Bắc Hoài. Cô làm quen với từng người trên bàn ăn, khi đến lượt Hoắc Tuấn, nụ cười càng thêm khách sáo, sát khí ẩn trong đôi mắt lại là thứ anh thấu hiểu nhất, "Giấu cũng kỹ đấy nhì!"

[2] Sugar daddy (hay "Cha nuôi): Thường là người có tài chính khá giả, chu cấp tiền bạc cho một cô gái cách biệt về tuổi tác để đổi lấy "mối quan hệ gần gũi", mà nhiều người hiểu là nhu cầu tình dục.

"Nào nào nào, cô đừng vội ngồi xuống như vậy, giới thiệu xong rồi nhưng nợ còn chưa tính đâu."

Thấy Nhạc Dư định ngồi xuống, gã đeo kính ngăn cô lại, "Cô giáo Nhạc đến trễ, không phải nên tự phạt một ly sao?"

Trên thực tế, đây là lần đầu tiên Nhạc Dư tham gia tiệc xã giao kiểu này, cô đã cảm thấy không thoải mái nhiều lần, thậm trọng tới mức không biết đặt hai tay ở nơi nào cho phải.

Hoắc Tuấn nói đúng, vòng tròn xã hội của cô quá bé nhỏ, trời sinh ngoài lạnh trong nóng, không ưa tiếp xúc với người lạ, cùng chung một đức hạnh với Đầu Đầu, con mèo mà mẹ Hoắc Tuấn nuôi.

Trước mắt đang gặp khó khăn, phản ứng đầu tiên của Nhạc Dư chính là nhìn Hoắc Tuấn, anh tặng cho cô một cái gật nhẹ đến mức gần như không thể phát hiện, đưa trái tim của cô về lại vị trí ban đầu.

Lúc Hoắc Tuấn nói cô giống Đầu Đầu, kỳ thực anh còn kèm theo một câu: "Nhưng dù sao cũng có anh nuôi rồi, nên em như vậy cũng chẳng sao cả."

Đợi mãi cũng không nhận được câu trả lời, gã đeo kính nheo đôi mắt híp, "Cô giáo Nhạc nể mặt tôi được không?"

Cô mím môi, nói: "Tôi không biết uống rượu."

Người kia lại không dễ gạt như vậy, gã rót rượu, nâng ly lên, "Ừ thì không biết uống, nhưng một ly thôi cũng có thể chứ nhỉ?"

Nhạc Dư chán ghét văn hóa trên bàn rượu, trong lòng cô hiểu rõ, chỉ cần uống ly này xuống bụng thì sẽ có càng nhiều ly hơn. Cô thầm cảm thấy may mắn vì còn có Hoắc Tuấn ở đây, anh giúp cô có lòng tin để nói lời từ chối, vì thế nên cô vẫn mỉm cười, lắc đầu khước từ ly rượu của gã đàn ông.

Gã không chịu bỏ qua, tựa như một con chó đang nhìn chăm chăm vào khúc xương: "Thế thì uống một ngụm đi, chỉ một ngụm thôi."

Lần này, Nhạc Dư dứt khoát đầu không động, miệng không nói, ngón phải đưa lời khách sáo.

Khi bầu không khí đang giương cung bạt kiếm, Cao Vân vừa định giảng hòa bị Hoắc Tuấn giành trước một tiếng. Anh lên tiếng đánh vỡ sự yên lặng: "Ngày mai cô Nhạc và cô Cao còn phải tới trường, lấy trà thay rượu đi."

Tuy gã đeo kính chìa mũi nhọn vào Nhạc Dư, nhưng Hoắc Tuấn kéo theo cả Cao Vân để tránh dẫn đến những phiền toái không cần thiết. Mà anh làm đến nước này, cũng đủ để tâm tư của những người ngồi ở đây xoay chuyển trăm ngàn lần, thậm nghĩ, không phải là Hoắc Tuấn coi trọng người đẹp này chứ?

"Đúng vậy đúng vậy, lấy trà thay rượu đi."

"Phải đấy, ngày mai cô giáo còn phải đến trường, cũng không thể dạy học trong con đầu đầu được."

Có người trải bậc thang, tiếp đó liền dễ nói chuyện hơn nhiều. Sự hờn giận của Nhạc Dư đối với Hoắc Tuấn bay mất phân nửa, cô uống cạn chén trà, vừa định ngồi xuống cạnh Cao Vân, người đàn ông đeo kính lại kêu cô đổi chỗ.

"Cô giáo Nhạc, tới đây ngồi đi."

Vị trí kia ở ngay bên cạnh Hoắc Tuấn

Nhạc Dư thầm nghĩ, gã đeo kính này quả là chân chó. Cô coi bỏ về lạnh lùng mới nãy, dịu dàng cười: "Được."

Nghe thấy thế, mọi người biến sắc, đương sự lại vô cùng bình tĩnh ——

Ngồi bên cạnh bạn trai, chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Editor: "Nhưng dù sao cũng có anh nuôi rồi, nên em như vậy cũng chẳng sao cả."

Dù tính tình em "xấu" cỡ nào, có anh nuôi em rồi, nên như vậy cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Vuốt ve (bắt trùng)

Convert: Vespertine

Edit || Beta: Manh

Ngồi bên cạnh Hoắc Tuấn có một điểm xấu, đó là sẽ trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi.

Nhạc Dư thậm chí còn chẳng để ý tới những ánh nhìn chăm chú ấy, bởi vì tất cả sự chú ý của cô đều tập trung tại bàn tay đang sờ mó đùi cô ở dưới bàn ăn.

Sợ chính mình thất lễ, cô lợi dụng sự che lấp của khăn trải bàn, cúi eo đầu sờ một cú điếng người. Nghe thấy anh ho một tiếng vang dội, cô thiếu chút nữa không nhận được mà cười thành tiếng.

Đáng đời!

Lúc này rồi mà bản tính háo sắc vẫn không đổi, chẳng phải muốn giả bộ không quen biết sao? Thế thì còn lên sờ bắp đùi của cô làm gì?

Chị đây vẫn còn chưa nguôi giận đâu!

Hoắc Tuấn động tay động chân với Nhạc Dư ở nơi người khác không nhìn thấy, mặt ngoài lại nghiêm túc như không. Tiếng ho khan khác thường của anh nhanh chóng bị gã bốn mắt phát hiện: "Cổ họng của Hoắc tổng không thoải mái à?"

Gã vừa dứt lời, Nhạc Dư ngồi cạnh anh biến sắc, vành tai đỏ ửng lên. Cô vội vàng cúi đầu dùng bữa, sợ bị gã đàn ông có đôi mắt như hỏa nhãn kim tinh[1] kia phát hiện.

Hôm nay Nhạc Dư mặc một bộ váy mềm mại dài đến đầu gối, sau khi ngồi xuống, lần váy thốc đến nửa đùi, vừa khéo tạo cơ hội cho người có tâm lân mò vào.

Cảm giác thô ráp và ẩm áp mà bàn tay đang sờ soạng đùi cô mang lại quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Thấy bàn tay ấy có xu hướng bò lên trên, cô sợ tới mức kẹp đùi thật chặt, trói cái tay gây chuyện kia ở giữa hai chân.

Thấy cô thẳng thắn trừng mình, Hoắc Tuấn biết cô thực sự đã nổi giận.

Anh rút tay về, mặt không đổi sắc cầm khăn ướt lau lia, sau đó lại thò tay xuống dưới bàn, tìm kiếm tay của cô rồi nắm thật chặt, không cho cô cơ hội rút lui, khẽ nheo tay cô như đang lấy lòng, lảng lảng gửi lời xin lỗi: "Anh chỉ đang đùa thôi chứ không thực sự định làm gì đâu, em đừng giận nhé."

Đây chính là ví dụ điển hình của vừa đấm vừa xoa, nhưng Nhạc Dư lại thích như vậy.

Cô bỏ ý định giãy giụa, để mặc anh nắm tay mình, nắm đến khi toát mồ hôi mới thả ra.

Bàn com rất phong phú nhưng chẳng ai ngồi đây động đũa, chỉ mãi uống nước nói chuyện, hoàn toàn xem món ngon như không khí. Nhờ phước của Hoắc Tuấn, Nhạc Dư không cần phải uống rượu, tuy cô có chút đói bụng nhưng lại không muốn quá khác người, chỉ có thể nhẫn nhịn, không dám ăn nhiều.

"Ăn món này đi."

Trong bát nhiều thêm một miếng bông cải xanh, Nhạc Dư ngẩng đầu nhìn qua, "Cảm ơn anh."

Hoắc Tuấn nhướn mày: "Không có gì."

Dường như trên đỉnh đầu gã bốn mắt có trang bị ra-đa theo dõi Hoắc Tuấn; là người đầu tiên phát hiện sự tương tác giữa hai người, gã nở nụ cười hàm súc: "Hoắc tổng chu đáo quá."

Hoắc Tuấn cười khách sáo, lại gấp một miếng thịt cho Nhạc Dư: "Săn sóc phụ nữ là chuyện nên làm."

Gã bốn mắt không nói toạc ra như vậy.

Có lần thứ nhất thì sẽ có vô số lần tiếp theo, Hoắc Tuấn gấp thức ăn cho Nhạc Dư càng thêm thuận tay, dứt khoát áp dụng hình thức sinh hoạt ở nhà của hai người trên bàn tiệc.

"Ăn không hết thì..." Đề anh ăn. Hoắc Tuấn hoàn hồn, kịp thời đổi một câu khác: "... Thì thôi!"

Nhạc Dư cảm thấy buồn cười, cô ngửa đầu uống nước trái cây, thoáng trông thấy cửa phòng mở, lại có người nhập tiệc.

Bữa com này đã ăn được một nửa rồi mà vẫn còn có người đến sao?

"Sao bây giờ mới tới?" Người đàn ông ngồi cạnh Hoắc Tuấn đứng dậy, "Lại đây ngồi đi."

Nhạc Dư có ấn tượng với người vừa đến, ông ta là Lục Viễn Thành, phó cục trưởng của sở giáo dục Bắc Hoài, bề ngoài trẻ trung, trông chừng chỉ mới ngoài ba mươi, nhưng hẳn là đã bước sang tuổi tứ tuần.

"Xin giới thiệu với mọi người một chút, đây là Lục Thương, con trai của tôi."

Tay Nhạc Dư khẽ run lên, cuối cùng cũng nâng mắt nhìn về phía người đứng ở cửa. Hai bên nhìn nhau, nước trái cây trong chiếc ly thủy tinh của cô suýt sái ra ngoài.

"Cháu nhà tôi hiện đang học lớp 11 trường cấp ba Bắc Hoài. A, đúng rồi, cháu vừa khéo là học sinh của cô giáo Nhạc đấy."

Bàn tay đặt trên đùi ở dưới gầm bàn lại bị nắm chặt, Nhạc Dư nghiêng đầu, trên mặt Hoắc Tuấn không có bất kỳ biểu cảm gì.

Cô chợt tỉnh ngộ.

Chẳng trách Cao Vân phải dẫn cô tới đây, hóa ra là bởi vì Lục Thương.

Do nguyên nhân chuyển trường chẳng mấy vãng, Lục Viễn Thành muốn giới thiệu Lục Thương để người của trường Bắc Hoài quen mặt con trai và quan tâm tới cậu nhiều hơn, ít nhất đừng để cậu gây thêm rắc rối gì trước kỳ thi tốt nghiệp.

Kết quả, Lục Thương kháng cự cật lực, nói thế nào cũng không chịu đi. Lục Viễn Thành hết cách, đành phải lấy tiền sinh hoạt ra để dọa con trai thỏa hiệp.

Núi cao còn có núi cao hơn, không ai hiểu con bằng cha, Lục Thương thực sự khuat phục vì tiền sinh hoạt. Thế nhưng, vì khó chịu ở trong lòng, cậu cố tình đến muộn gần một tiếng, chưa từng nghĩ rằng bản thân sẽ trông thấy Nhạc Dư khi vừa mở cửa.

Tuy nhiên, tâm trạng của Lục Thương chẳng hề được cải thiện, bởi vì người đàn ông ngồi bên cạnh cô chính là người cô từng muốn đề ngược.

Lục Thương cảm thấy mọi chuyện không nhảm chán như cậu tưởng. Cậu thay đổi về nỗi loạn thường ngày, ngoan ngoãn ngồi cạnh Lục Viễn Thành, vừa khéo tọa lạc ở phía đối diện Nhạc Dư. Cậu muốn xem xem rốt cuộc mối quan hệ giữa cô giáo Nhạc và người đàn ông kia là gì.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy "kẻ địch trong tưởng tượng" của mình, Hoắc Tuấn cảm thấy thất vọng tràn trề, sao Nhạc Dư có thể coi trọng một thằng nhóc niêng còn hơi sữa chứ? Nhưng anh chẳng hề lơ lửng cảnh giác mà lại càng siêng gấp thức ăn cho cô hơn, còn không quên lén lút quan sát về mặt của tình địch.

Rầu rĩ Lục Thương vẫn còn là một thiếu niên ngây ngô, cảm xúc thể hiện hết ở trên mặt, nhưng vì sở hữu một khuôn mặt vô hại nên dù về mặt cậu có thói cỡ nào cũng không khiến người ta thấy chán ghét. Hoắc Tuấn đột nhiên thấu hiểu sự khoan dung của Nhạc Dư dành cho cậu nhóc này, Nhạc Dư của anh rất có hảo cảm với những người có vẻ ngoài thuần khiết và ngây thơ, mà cậu trai kia vừa khéo phù hợp với tiêu chuẩn ấy.

Thấy sắc mặt Lục Thương càng lúc càng khó coi, Hoắc Tuấn mới chịu dừng tay. Anh gấp thức ăn cho Nhạc Dư âu cũng có ý ngầm tuyên bố chủ quyền, song, khi thấy cậu học sinh kia dễ bị kích thích như vậy, anh lại cảm thấy bản thân ấu trĩ tựa như lời Nhạc Dư đánh giá, hẳn là nên ngừng tay đúng lúc để giữ lại chút mặt mũi.

Lục Thương đã đánh giá khả năng chịu đựng của chính mình quá cao, cậu căn bản không thể chịu được cảnh Nhạc Dư và Hoắc Tuấn thân mật. Không đợi Lục Viễn Thành trả lời, cậu đã nhanh chóng rời khỏi phòng ăn, bỏ lại những hư tình giả ý ở sau lưng. Trên đường đi, nụ cười của Nhạc Dư dành cho Hoắc Tuấn không ngừng hiện lên trong đầu cậu.

Thân thuộc, thoải mái, tin cậy, vui vẻ... Cô chưa bao giờ cười với cậu như vậy.

Hơn nữa, khi ngồi cạnh nhau, hai người hòa hợp vô cùng, cứ như thể một đôi trời sinh.

Thật đáng ghen tỵ.

... Ghen tỵ?

Lục Thương chợt dừng bước. Cậu lấy một viên kẹo bạc hà từ trong túi, muốn xé lớp vỏ ngoài, nhưng lại không cách nào xé nổi.

Bởi vì tay cậu đang run rẩy.

Cậu cảm thấy bản thân mình rất không bình thường, không bình thường đến mức thích Nhạc Dư.

Bạn đang đọc truyện *Năm Năm Ngửa Ngáy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

